Nr. 31

1 augustus 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Driehonderd gelukkige

Sjors heeft het drúk gehad na 31 mei. Toen waren de laatste briefkaarten met de oplossing van de eierenprijsvraag door de post binnengebracht en moest het werk van het uitzoeken beginnen. Maar hij heeft het werk gedaan met plezier, omdat zoveel lezers aan de prijsvraag hebben meegedaan en zoveel inzenders goed hadden geteld en dus honderd verborgen eieren hadden gevonden. De stapels briefkaarten zijn stuk voor stuk nagekeken en toen de goede oplossingen eruit waren gehaald, moest er natuurlijk geloot worden om de driehonderd prijzen te verdelen. Dat is nu ook gebeurd en hier is dan de lijst van de gelukkigen, die er bij de loting met een prijs uitgekomen zijn.

Van harte gefeliciteerd jullie allemaal — en denk er maar eens goed over na hoe je het geld van de prijs het best en het aardigst kunt besteden.

Zoals wij vroeger al hebben bekend gemaakt, hebben wij voor onze lezers in België een afzonderlijke regeling gemaakt voor de prijsvraag en voor de prijzen. De lijst met de namen van de winnaars kunnen zij vinden op een losse bijlage in dit nummer van ons blad.

EEN PRIJS VAN F 25.- VOOR:

I. Verburg, Diamantstraat 53, Amsterdam.
W. GrootHubre, Lommerweg 11, Apeldoorn.
C. de Fouw, Dijkstraat 73, Kats (Gld.).
R. Hoekstra, P. Florisstraat 16, Hoorn.
F. Broekman, Mauritsstraat 113, Utrecht.
J. Muller, Ommerweg 29, Balkbrug (Ov.).
F. Oosterbeek, Talmaweg 10, Uithuizen.
W. Schutte, Venestraat 1A, Zwolle.
G. Smeets, Zwartbroekplein 1, Roermond.
B. H. v. d. Bogaard, Polstraat C 176, Wijk en Aalburg.
P. Willems, Looierstraat 49c, Gulpen.
M. Meulpolder, Westsingel 52, Borssele.
J. Ensinck, Min. Goeman Borgesiusplantsoen 17, Maastricht.
B. Arkema, Bredenweg 30, Westeremden.
K. Smidt, Rijksweg 41, Smilde (Dr.).
A. van Oomen, Stuivezand O 48, Oldebroek (Gld.).
J. Janssen, Fabrieksstraat 3, Stampersgat.
E. Hulsdouw, Amsterdamsestraatweg 795 bis, Utrecht.
A. van Kampen, Buitenstad 58, Vianen.
A. Knijn, Muurhuizen 239, Amersfoort.
W. Vos, Smitshoek 89, Gem. Barendrecht.
T. Zeldenrust, Kanaalweg 32, Harlingen.
P. Biemans, Rembrandtstraat 5, Delft.
L. Biesbroek, Kerkstraat 38, Hendrik-Ido-Ambacht.
H. Mosheuvel, Wijkselaan 1, Den Haag.
C. Covers, Sportlaan 77, Emmeloord (N.O.P.).
A. Koelman, Romerkerkweg 43, Beverwijk.
E. Masselink, Oudedeldenerweg 264, Boekelo.
M. Kupers, Maaspoort 54, Weert.
U. van der Wal, Ceintuurbaan 41, Meppel.
R. Rodermans, Nieuwstr. 47, Culemborg.
H. Alkema, Nieuweweg 1A, Groningen.
L. de Gijs, Valtheslaan 66, Emmen.
A. Titulaer, van Bornestr. 51, Blerick.
F. de Bruyn, Jozef Israëlsstraat 62, Nijmegen.
H. Kreeft, Zwiggelte B 44, Westerbork.
T. Schuijers, Hutstraat 6, Oss.
J. Ras, Walenstraat A 126, Groede.
C. Huizinga, Lonerstraat 58, Assen.
C. van Marwijk, Jan van Arkelstraat 19, Achteveld (Utr.).
J. Wolting, Havenstraat 17, Beilen (Dr.).
P. v. d. Zwaag, Harddraversweg 46, Joure.
H. Hakkenes, Handelsstraat 6, Stadskanaal.
A. Verkerke, Langeweg 153, Scherpenisse.
J. van Schaik, Caracasstraat 14A, Hoogvliet.
C. Dokter, Burenlaan 31, Hollum (Ameland).
A. v. d. Dungen, Hoogstraat 66, Eindhoven.
C. Brouwer, Bergstraat 7, Doesburg.
J. Hoogschagen, Zuiderweg 7, Anna Paulowna.
J. Drenthen, Q 121, Keiendorp. Post Slagharen (Ov.).

EEN PRIJS VAN F 10.- VOOR:

R. Schot, Wal 17, Tholen.
T. Bierling, Koeriersterweg 10, Groningen.
B. Maanen, Hoogstraat 1, Tegelen.
H. Boekmeulen, Graaf Ansfriedstraat 29, Kerkdriel.
E. Wagelaar, Schietbaanweg 10, Enschede.
P. Leonk, Fabrieksweg 3, Wommels.
W. Eikenaar, Z. Steinkade 22, Gouda.
H. Kats, Moerheimstr. 45, Dedemsvaart.
B. Oosterveen, Marnixstr. 15, Hoogeveen.
G. v. Asselt, Urkerstraat 23, Lemmer.
W. Ova, Nieuwendijk 21³, Vlissingen.
J. Lenting, Afwateringskanaal 14, Oversehild.
A. Kelly, Wollenweg 3, Ruinen (Dr.).
I. van Apeldoorn, Merwedestraat 7, Vreeswijk.
T. Klap, Middelburgsestraat 29, Koudekerke (Zld.).
A. Poot, Blauwstraat A 228, Sint-Maartensdijk.
A. Krens, Spoorstraat 2A, Roosendaal.
R. Fokkema, Diepewal 6, Leek.
J. Bos, Bentstraat 42, Vollenhove.
B. Vos, Begoniastraat 1, Baarn.

prijswinnaars

G. van der Meer, Oppenhuizen 80, bij Sneek.
D. Timmers, Wilhelminastr. 26, Nijkerk.
A. v. d. Velde, Th. à Thuessinklaan 27 b, Groningen.
L. Lubsen, Karel Doormanplein 10, Middelburg.
P. v. d. Hoeven, Harddraverstraat 56e, Rotterdam.
F. Stouten, Moëlaan 22, Leiden.
M. Broekman, Mauritsstraat 113, Utrecht.
H. Gerrits, Noorderblokken 17, Valtermond.
J. Nobel, Bazeldijk 32, Meerkerk.
B. Beijnsberger, Roggelseweg 20, Helden (L.).
J. de Vries, Molenhoek W 1703, Steenwijkerwold. Post O.V.
M. Meijer, Wijkeraagstr. 192, Velsen-N.
A. Braak, Jisperweg 76, Beemster.
T. v. Leeuwen, Noordwijkerweg 5, Katwijk a/d Rijn.
R. van Maris, Ooststraat 29, Kapelle-Biezelinge (Zld.).
M. R. van Stappen, Kerkstraat 21, Oosterland.
J. Oelen, Diezerstraat 120a, Zwolle.
M. Hoegee, Heuvel 7, Vaals.
H. Akkerman, Ameland 12, Breukelen (Utr.).
F. van Hest, Nieuwstraat 3, Goirle.
L. Spiljard, Kamerlingh Onnesplein N 20, Tilburg.
T. Bressers, Schotelplein 11, Tilburg.
L. v. d. Dries, Kon. Julianastraat 30, Fijnaart.
L. Wilthagen, Prof. Lorentzstr. 30, Breda.
N. Groen in 't Woud, Dorpsstraat 20, Aarlanderveen (Z. H.).
J. v. d. Heijden, Jan van Goyenstraat 29, Eindhoven.
H. Noordhoek, Machineweg 171, Aalsmeer.
H. Thannhauser, Ant. der Kinderenl. 28, Den Bosch.
M. van Giesen, Koestraat 24, Arcen (L.).
R. Sleeuwenhoek, Keizerstraat 2, Montfoort.
T. v. d. Sloot, Gladiolenstr. 5, Den Helder.
C. Kooter, Goeverneurlaan 283, Den Haag.
A. Wolterink, Meddo D 136, Gem. Winterswijk.
P. Groenestein, Schoutenkampweg 20, Soest.
R. v. d. Kolk, Violenstr. 41, Amersfoort.
A. Kosten, ten Houtenstr. 25, Yerseke.
R. v. Gorsel, Veerweg 2, Stavenisse.
R. Michels, Beemdstraat 42, Nijmegen.
M. v. d. Struys, Opwettenseweg 98, Nuenen (N.Br.).
K. Muller, Jasmijnstr. 30 hs., Amsterdam.
H. Everaerts, St. v. d. Wielestraat 14, Blerick.
S. Bangma, Narcisstraat 11, Vlaardingen.
K. Verweesd, Stationsweg 85, Sliedrecht.
E. v. Wageningen, Kloppenburgstraat 16, Emmeloord (N.O.P.).
G. Roodbeen, Waterleidingsingel 38, Venlo.
A. Berkhout, Esdoornstr. 16, Krommenie.
R. Janssen, Patersstraat 35, Venray.

K. Angelino, Molendam 17, Ochten (bij Tiel).
E. Verburg, Hondsruglaan 23, Groningen (Helpman).
J. Wals, Kastanjelaan 33, Nijmegen.
A. van Vliet, Hooftgraaflandstraat 41, Utrecht.
N. Steensma, Tjalklaan 1A, Delfzijl.
M. Greaves, Henri Schuytstraat 13, Castricum.
H. Boomsma, De Weed 8, Venhuizen.
R. Polko, Aagje Dekenstraat 1, Haarlem.
J. v. Zanten, Brink 185, Muiderberg.
A. Coemans, Nieuwstraat 55, Culemborg.
G. Huizinga, Lonerstraat 58, Assen.
F. Jenniskens, Kluisstraat 13, Helmond.
J. Aertssen, Parallelweg 180A, Bergen op Zoom.
W. Sijbom, Duikerstraat 25, Erica (Dr.).
E. Kuiper, 2e Hollandiastr. 20, Bolsward.
A. Noorman, Burg. v. d. Lelysingel 9, Coevorden.
K. Warrink, Weerd. Kanaal N.Z. 235, Nieuw-Weerdinge (Dr.).
G. Tournoy, Clyverstr. 48, Vlissingen.
R. van Dijk, Hoofdweg 91, Finsterwolde.
C. Oudhuis, Spoorstr. 20, Noordscharwoude.
A. Uittenbogaard, Celebesstraat 5, Wageningen.
A. v. Rheenen, Rustenburgerstraat 351², Amsterdam-Z.
T. Vossenberg, Mesdagstraat 23, Leeuwarden.
S. Hermans, Stationsstr. 128, Baexem (L.).
C. ten Hoven, Jan Luykenstraat 16, Rotterdam.
D. Kamminga, Wijnaldumerstraat 23, Leeuwarden.
D. de Jong, Molenweg G 100, Murmerwoude (Fr.).
A. Wolterman, Garst 18, Winschoten.
J. Albers, W. v. d. Veldestraat 6, Gorinchem (Z.H.).
F. van Egmond, Voorstraat 30, Leiden.
H. Loots, Trekweg 36, Ulrum.
W. Gierveld, Hofstraat 11, Borne (Ov.).
J. Ekkenbus Bekwel, Fauzia, Villefranche du Weyran, L. et G.

EEN PRIJS VAN F 5.- VOOR:

J. Woltil, Melkweg 30, Groningen.
A. Venema, Spoorsingel 12, Musselkanaal.
Jans, C 157, Overloon.
A. Vinken, Parklaan 19, Kaatsheuvel.
G. v. d. Gijp, Kerkring 33, Willemstad.
W. v. d. Pol, Polderstr. 107, Alblasserdam.
K. v. Driel, 1e Kruisweg 1, 's-Gravendeel.
D. de Vocht, E 312, Handel-Gemert.
H. Koops van 't Jagt, Oosterstraat 95, Emmen (Dr.).
T. de Buur, Borneostraat 35, Haarlem.
P. Groen, Gravenstraat 3, Egmond a/Zee.
G. Kalkhoven, Binnenhofstraat 37, Amsterdam-N.
P. Maas, De Kreek 26, Oud-Loosdrecht.
M. Tuninga, Conradstraat 17, Hilversum.
T. de Kruyff, Hamersveldseweg 72, Leusden.

A. Klaassen, Diamantweg 21, Rotterdam-12.
H. v. IJzendoorn, Richlandstraat 1, Tiel.
W. v. d. Schaaf, Linnaeusparkweg 12², Amsterdam-O.
T. Schultink, Schaapsdrift 113, Arnhem.
J. Dijkstra, Jan Benninghstraat 38, Amstelveen.
T. Arnts, Sperwerstraat 111, Arnhem-O.
M. v. Beek, O. Garderenseweg E 250B, Putten (Gld.).
H. Drenth, Stationsstraat 62, Scheemda.
L. Akkermans, Walgtsestraat A 173, Varik (bij Tiel).
P. Bom, Afrikanerplein 33¹, Amsterdam.
W. Tromp, Hoofdstraat 154, Santpoort.
N. Vrijsen, De Hoeven 15, Reusel.
W. de Groes, Zw.landstraat 1, Epe.
T. Diels, Boskant E 120, Alverna-Wychen.
D. Böckman, Vijverlaan 16, Arnhem.
N. v. Grondelle, Gerard Scholtenstr. 32 A, Rotterdam-11.
B. de Klerk, Petterijstraat 58, Den Haag.
J. Struik, Anjelierstraat 3, Meppel.
R. Veldman, Stationsstraat 1, Stedum.
F. Muurman, Middenweg 9, Muntendam (Gr.).
V. Hemelaar, Palembangstraat 51³, Amsterdam-O.
J. Veenker, v. Eklaan 7, Nieuw-Schoonebeek.
C. Tijms, Edammerstr. 17, Nieuwendam.
M. Wolting, Havenstr. 17, Beilen (Dr.).
R. Lubbers, Hoofdstraat 36, Exloo (Dr.).
C. Both, Rivierdijk A 94, Hardinxveld-Giessendam.
R. Rietbroek, Loenensestraat 101, Den Haag.
T. Bloksma, Sint-Vitusstraat 64, Winschoten (Gr.).
R. Bignell, Koopmans v. Boekerenstr. 43, Den Haag.
R. de Rooij, A. H. Homanstraat 11, Ten Boer (Gr.).
A. v. Crugten, Gildenbondstraat 51, Roosendaal (N. Br.).
E. Huls, Lengelseweg 50 d, 's-Heerenberg (Gld.).
H. Coevert, Dorpsweg B 51, Wijdenes (N.H.).
B. Zegers, Wilhelminastr. 52, Barneveld.
D. de Boer, Oppenheimstr. 74, Groningen.
J. en M. Graafland, Weth. Donkerstr. 16, Coevorden.
D. Udema, Zwaagweg 70, Woldendorp.
M. Pannebakker, Voorweg 74, Hazerswoude-dorp (Z.H.).
S. Dekker, Veentjesweg 20, Diever (Dr.).
D. Arends, Keizersgracht 1, Coevorden.
H. J. Kasemir, Weerd. Kan. Z.Z. 33, Nieuw-Weerdinge.
H. Lensen, Zuiderstraat 24, Zuidlaren (Dr.).
B. v. Dam, Boshof 19, Leiden.
H. Jobse, Thorbeckelaan 132, Assen.
H. v. d. Berg, Hoofdstr. O 7, Noordwolde (Fr.).
T. Govers, Sportlaan 77, Emmeloord (N.O.P.).
J. Drost, 87, Lippenhuizen (Fr.).
H. Sjanger, 169, Terhorne.
J. Bolling, Hotel „De Roskam", Buitenpost.
B. Kornelis, Skilplein 31, Oosterend (bij Sneek).

Vervolg op bls. 28

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

IK ZAL DIE COWBOY WEL...

TERWIJL DE ENE MISDADIGER ONDER DE ONVERWACHTE AANVAL VAN KANSAS BEZWEEK, RAAKTE DE ANDER HEM GEVOELIG MET ZIJN LAARS. HIJ DUIZELDE.

ZIEZO, DAT IS...

OP HET LAWAAI VAN HET GEVECHT WAS IEMAND UIT ZIJN HUIS GEKOMEN. HIJ KEEK EVEN EN RENDE NAAR DE POLITIE.

DE KERELS NAMEN DE VLUCHT. HOWARD FAST KREUNDE...

POLITIE

VRESELIJK, MIJN HOOFD...

IK ZAL DE DOKTER HALEN. HET IS NOG GOED AFGELOPEN. GELOOF IK.

VLUG VERTELDE KANSAS ALLES AAN DE SHERIFF.

WEET JE WIE HET WAREN? KEN JE ZE MISSCHIEN?

IK HEB GEEN KANS GEKREGEN ZE GOED TE BEKIJKEN. ZIJ WAREN TROUWENS GEMASKERD. IK WEET ALLEEN DAT HET TWEE GROTE KERELS WAREN; EEN VAN HEN HEB IK JOE HOREN NOEMEN.

KANSAS VOND DE DOKTER GELUKKIG THUIS; HIJ HAASTTE ZICH NAAR HET STATION.

IS HET ERNSTIG, DOKTER? IETS GEBROKEN?

NEE, GELUKKIG NIET. MAAR HIJ BLIJFT WEL EEN MAANDJE OP BED.

IK BLIJF NAAR DIE TWEE UITKIJKEN. ZE HEBBEN IETS MET DE TREINONGELUKKEN TE MAKEN, DENK IK.

ELKE HULP IS WELKOM. IK BEN AL MAANDEN BEZIG MET DE AANSLAGEN OP DE VEETREINEN.

Brabo

DE WAGEN-MENNER

TERWIJL BRABO EN ELDA VOCHTEN OM DE HEKKEN GESLOTEN TE HOUDEN, VERZAMELDE WULVA DE SOLDATEN.

ARRESTEER DIE TWEE. ZE ZULLEN ZWAAR BOETEN...

TOT UW ORDERS. WULVA!

ELDA ZAG PLOTSELING DE VERSTERKING KOMEN...

DAAR KOMEN DE SOLDATEN! WE ZULLEN OVERMEES-TERD WORDEN!

DE HENGSTEN ZULLEN NIET NAAR DE VERKOPING GAAN VOOR WE DE SENATOR GEWAARSCHUWD HEB-BEN, DAT HIJ ZIJN BESTE KOPPEL VERLIEST.

INTUSSEN SNELDE WULVA NAAR EEN RAAM VAN DE VILLA OM TOE TE KIJKEN.

ZE PROBEREN MIJ TE DWARSBOMEN, MAAR ZE ZULLEN SPOEDIG ONTDEKKEN, DAT ZE HET ALTIJD AFLEGGEN TEGEN ME.

DE LIJFWACHT KWAM SNEL NADERBIJ, MAAR BRABO SPRONG PLOTSELING OPZIJ EN GREEP EEN PAARDETROG.

ACHTERUIT JULLIE! ACHTERUIT!

DE SOLDATEN BLEVEN OPDRINGEN EN DUS...

DAAR DAN!!!

AAAAAGH!

MAAR DE SOLDATEN HERSTELDEN ZICH SNEL EN OMSINGELDEN DE TWEE KNAPEN.

MOOI ZO! DE TWEE LAST-POSTEN WORDEN NIET ZACHTZINNIG BE-HANDELD DOOR DE SOLDATEN.

TENSLOTTE KONDEN BRABO EN ELDA HET TOCH NIET HOUDEN TEGEN DE OVERMACHT...
WE HEBBEN ZE TE PAKKEN!
HOUD ZE VAST, MANNEN!

DE HEKKEN WERDEN GEOPEND EN DE HENGSTEN WERDEN NAAR BUITEN GEBRACHT. SPOEDIG WAREN ZE UIT HET GEZICHT VERDWENEN.

BRABO EN ELDA WERDEN OVEREIND GESLEURD.
JULLIE DWAASHEID HEEFT NIETS UITGEHAALD! DAAR GAAT HET KOPPEL PAARDEN.

SOMBER ZAG BRABO HET KOPPEL IN DE VERTE VERDWIJNEN.
OM TWAALF UUR ZIJN ZE VERKOCHT. JE KUNT HET NIET TEGENHOUDEN.

TUSSEN DE SOLDATEN IN WERDEN BRABO EN ELDA NAAR EEN CEL GELEID EN EENZAAM ACHTERGELATEN.
JE ZULT GAUW GENOEG JE STRAF VERNEMEN. BINNEN EEN UUR KUN JE EEN BEZOEKER VERWACHTEN.

DE DEUR VIEL HARD IN HET SLOT...
HET HEEFT NIETS UITGEHAALD, BRABO! HET IS MISLUKT...
MISSCHIEN IS ER NOG HOOP!

PLOTSELING HOORDEN DE TWEE WAGENMENNERS HET GELUID VAN NADERENDE VOETSTAPPEN.
SSST! DAAR KOMT IEMAND!
DAT ZAL DE SENATOR ZELF ZIJN. DAN ZULLEN WE HEM WULVA'S VERRAAD VERTELLEN. HET IS NOG NIET TE LAAT.

EEN OGENBLIK LATER WERD DE GRENDEL OPZIJGESCHOVEN EN ZWAAIDE DE CELDEUR OPEN.
WULVA!

De bloedrobijn van Taj Mahal

X

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk; de dwerg Kawaguchi slijpt er robijnen voor hem. De tovenares Dwa Chone zet Chan-Kim en diens zoon Gopal aan tot opstand tegen Pinga Mauk. Tijdens de gevechten weten Frison, Albert en Paw Min, gekleed in tempelpakken, te ontsnappen. Paw Min wordt echter weer gevangen genomen.*

TWAALFDE HOOFDSTUK

Een schaduw sluipt met Paw Min mee

De nacht liep ten einde en de eerste zonnestralen gleden langs de berghellingen en drongen door in de duisternis van het oerwoud.

Frison en Albert Nigg keken elkaar aan. Hun ogen stonden flets en vermoeid van het staren en het uitzien naar Paw Min.

Hun ogen glinsterden van spanning en bij ieder geluid schrokken zij op.

Al een hele tijd hadden Albert en Frison geen woord gewisseld. Zij dáchten alleen maar en geen van beiden durfde zijn gedachten uitspreken.

Er was Paw Min iets overkomen. Het kon niet anders. Hij had al lang terug moeten zijn.

Plotseling zei Albert hees: „Ik houd het niet meer uit zo." Hij had van vermoeidheid en uitputting de ogen gesloten. Zijn lichaam trilde en hij had het gevoel of zijn hoofd straks zou barsten. „We moeten proberen," stamelde hij, „hem te vinden."

„Blijf jij hier," zei Frison. „Ik ga."

Albert onderbrak hem met een heftig neen.

Hij was geen lafaard. Maar alleen te moeten achterblijven, te moeten wachten totdat Frison zou terugkeren... neen, dáár had hij niet de moed toe.

„U moet hier blijven," smeekte hij schor, „mijnheer Frison... u..."

„Hou alsjeblieft op met dat mijnheer Frison," zei Frison ongeduldig. „Hier zijn we geen „mijnheer" meer. Je bent nu niet langer meer een jongen, maar een kerel. Noem mij voortaan Louis."

„Goed... Louis..."

Albert had moeite de journalist bij zijn voornaam te noemen. Er was, zo voelde hij, toch altijd nog een zekere afstand tussen hem en de volwassene.

Louis Frison keek de jongen peinzend aan. Hij wilde hem met een grapje geruststellen, maar er schoot hem niets te binnen. Dit was geen ogenblik voor grapjes. Hij begreep dat hij de jongen niet alleen mocht laten.

Gezeten op de raffia rok, die bij het tempelmasker hoorde, trok hij de knieën op en sloeg er zijn armen omheen. Hij zag de toestand somber in. En de toestand wás somber, veel somberder, wist hij, dan Albert wel dacht.

In de rug dreigde het oerwoud, een oerwoud vol onbekende geheimzinnige gevaren, die bij elke stap naderslopen en hen konden overvallen, zonder dat ze wisten, uit welke hoek de aanval zou komen. Ergens vóór hen lag het dorp van de dacoits, die niet zouden rusten voor zij de vluchtelingen hadden gevonden. Dreigend dreunde telkens weer de gong — het geluid stierf weg in een diep gegons, dat secondenlang tussen de bergen bleef hangen.

Wachten dus. Eindeloos wachten... Er zat niets anders op. En met het verstrijken van de tijd kwamen de dorst en de honger. Zij versmolten tot één snijdende pijn.

Frison kende het verschijnsel. De eerste pijn van de honger was de ergste. Daarna volgde een gevoel van onverschilligheid, die het mogelijk maakte de honger dagenlang te verdragen.

Maar hij wist ook dat dorst erger was dan honger. Het bergstroompje maakte het gelukkig mogelijk de dorst te verdrijven.

De tropenzon stond spoedig hoog boven het oerwoud. Alleen op een paar plaatsen drong een zonnestraal door het dichte gebladerte en de wirwar van lianen. De schaduw bracht geen koelte. Laag boven de grond hingen de dichte dampen, die als een giftige walm uit een verborgen poel opstegen. Albert en Frison voelden zich alsof ze in een stoombad zaten. Ze hadden nauwelijks de moed om op te staan. Als slaapwandelaars strompelden zij over de rotsen, telkens struikelend over het ongelijke gesteente; eenmaal zelfs gleed Louis Frison uit en het scheelde maar een haartje, of hij was in het snelstromende water terechtgekomen. Eindelijk bereikten zij een plekje, waar het water betrekkelijk rustig was; daar gingen ze voorover op de rotsen liggen en dronken zij gulzig van het water.

De koelte van het water was heerlijk en met de dorst verdween ook het laatste restje hongergevoel. De magen waren tenminste gevuld, al was het dan maar met water. Hijgend van inspanning zaten ze op een rotsblok naast elkaar, met een wonderlijk gevoel van tevredenheid, nu de eerste nood gelenigd was.

„We moeten terug," zei Frison. Hij bedoelde naar de plek, waar ze daarstraks op Paw Min hadden zitten wachten. De jongen zou hen daar immers zoeken. „Bovendien," zei hij, „laat ik dat tempelmasker niet in de steek. Dat ding neem ik overal mee, al moet ik eronder bezwijken!"

Albert glimlachte. „Wat moet je met dat ding? We mogen al blij zijn als we verder kunnen komen. Dat gesjouw. . ."

„Ik weet zeker, dat het mij geluk zal aanbrengen," zei Frison. „Kom, dan gaan we."

Ze krabbelden overeind en toen, terwijl ze zich omkeerden, zagen zij een gedaante tussen het groen. Het was het gebruinde bovenlijf van. . .

„Paw. . .!"

Louis Frison en Albert konden hun ogen niet geloven. Daar stond Paw Min. Hij was teruggekomen. Hij was niet gevangen. . . niet verongelukt. . . niet gedood!. . .

Meneer Frison kon zijn ontroering niet helemaal verbergen. Hij was van die stille jongen gaan houden. Hij had medelijden met hem. Hij wist hoe Paw over zijn vader treurde. En tóch hield hij zich zo flink. Hij klaagde nooit. Hij zat alleen maar te piekeren.

Nu was hij teruggekomen. Blij sloeg hij een arm om de schouders van Paw Min en zijn stem klonk hees, toen hij zei: „Gelukkig, dat je er bent, Paw! We hadden je al opgegeven."

Paw grijnsde. „Ik had mezelf ook al opgegeven," bekende hij.

„Wat is dat nu?"

Louis Frison keek met verbazing naar de kleurige omslagdoek, die Paw Min om de lendenen droeg. Het was een prachtige batiklap zoals inlanders die gewoonlijk dragen. Op een gele ondergrond waren bruine figuren geborduurd.

„Waar heb je die vandaan getoverd?"

Ja, waar had Paw Min die vandaan getoverd?. . .

Dat was een heel verhaal!

Paw Min had zijn eigen avontuur beleefd.

Pinga Mauk had hem op zijn sluiptocht verrast en mee naar het dorp van de dacoits genomen. Daar had hij hem in een hok geworpen. Het was een sterke bamboekooi en het teken van Pazoezoe stond er op de wand.

Paw Min wist wat het betekende.

Het was het teken van ziekte en dood. Van vernietiging en ondergang. Pazoezoe was de afgod van de zuidwestenwind, die de malaria meevoert. Hij was een huiveringwekkende verschijning en werd afgebeeld met een monsterachtige kop met geitehorens, met de poten van een roofvogel en vier vleugels, die de snelheid verbeeldden, waarmee hij zich op zijn prooi wierp.

Wie eenmaal het teken van Pazoezoe heeft gezien, zo heet het in het oosten, is ten dode opgeschreven. Ter dood veroordeelden worden in een hok geworpen, waarin het teken van Pazoezoe is aangebracht.

Paw Min huiverde.

Bij het zien van het teken wist hij dat hij verloren was. De angst verlamde hem even. Uitgeput door vermoeidheid en ontbering viel hij op de grond in een diepe slaap. Hij lag roerloos ten prooi aan angstaanjagende nachtmerries. Met een gil werd hij wakker. Het angstzweet parelde op zijn voorhoofd.

Toen hij van de eerste schrik bekomen was, keek hij verbaasd om zich heen. Het duurde even voor hij zich herinnerde waar hij was. Toen wist hij alles weer. Zijn ogen bleven op de muur gericht. Op Pazoezoe! Angstig staarde hij naar de woorden, die in Birmaanse letters onder de afbeelding van Pazoezoe stonden:

„Ik ben Pazoezoe, zoon van Hanpa,"

Daar gingen ze voorover op de rotsen liggen en dronken zij gulzig van het water.

stond er, „de koning van de boze geesten uit de lucht, die uit de bergen te voorschijn komt en zijn woede wil koelen."

Met ontzetting keerde Paw Min zich van de koning der verschrikking af. Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen. Plotseling drong fel zonlicht de hut binnen. Paw Min, die angstig zijn ogen opsloeg, zag Pinga Mauk als een zwarte schaduw voor zich staan.

De leider van de dacoits stond wijdbeens met zijn handen in de zijde in de geopende valdeur.

Paw Min keek hem aan en, vergeleken bij Pazoezoe, vond hij, dat Pinga Mauk er niet zo heel kwaadaardig uit zag.

Het eerste dat in de jongen opkwam, was de vraag:

„Waar is mijn vader?"

Hij hield zijn ogen strak op het gezicht van Pinga Mauk gevestigd en — hij kon zelf niet zeggen waarom — opeens wist hij dat zijn vader nog leefde.

„Je vader," zei Pinga Mauk, half in ernst, half spottend, „je vader is bij mij in goede handen." Paw Min wist niet wat hij van deze opmerking moest denken.

Hij zuchtte en vroeg:

„Wat bedoelt u?"

„Ik bedoel, beste jongen, dat je vader er op het ogenblik beter voor staat dan je blanke vrienden."

„Mijnheer en mevrouw Nigg?"

„Juist. Met hén heb ik nog een appeltje te schillen. Ik heb hen goed behandeld en toch hebben ze mij willen verraden. Dat kan een dacoit niet vergeven en dus zullen zij de gevolgen van hun verraad moeten dragen. Pinga Mauk laat niet met zich spotten."

Paw Min zweeg. Hij wist niet wat te zeggen. Pinga Mauk ging verder:

„En wat je andere vrienden betreft, die ontvlucht zijn. . . het zijn Europeanen. Dat betekent, dat zij in het oerwoud een zekere dood tegemoet gaan. Alleen een Birmaan verstaat de kunst om de machten van het oerwoud te beheersen. Die twee zullen er sterven. Het zal niet lang duren, voor ik hen zal vinden. Dat wil zeggen: hun gebeente."

Paw Min voelde iets diep in zijn borst samennijpen. Na de avonturen, die zij tezamen beleefd hadden, beschouwde hij Albert als zijn broer.

Paw slaagde er echter in zich te beheersen. Het was beter als Pinga Mauk dacht dat de blanken hem onverschillig lieten. Paw Min, al was hij jong, beschikte over de slimheid van de oosterlingen. Hij vertrok dus geen spier van zijn gezicht. Afwachten was de boodschap.

Het leek wel of Pinga Mauk even aarzelde, alsof hij op een plan broedde. Na enkele ogenblikken van zwijgen kuchte hij.

Zijn besluit was genomen.

„Ik heb gisteren tegen je gezegd," begon hij, „dat ik je goed zou kunnen

Pinga Mauk lette niet op haar, ook niet toen de vrouw hem luidkeels gillend uitschold.

gebruiken. . . Jijzelf hebt het in je hand om je vader te redden."

Nog steeds bleef het gezicht van Paw Min onbewogen, ook al trilde hij inwendig van de spanning. Hij probeerde zo onverschillig mogelijk te doen en deed of al zijn aandacht gericht was op de vrouw, die toevallig langs kwam lopen met een aarden kruik vol water op de schouder. Zij liep langzaam en aan haar korte schaduw zag Paw Min, dat de ochtend al een heel eind om was. Als een flits schoot de gedachte aan zijn blanke vrienden door zijn hoofd. Zouden ze nog op hem wachten? Waren ze verder getrokken? Of waren ze, zoals Pinga Mauk het zich voorstelde, al door de krachten van het oerwoud vernietigd?

„Kom mee," beval Pinga Mauk en daar hij het zwijgen van Paw niet kon verklaren, zei hij waarschuwend: „En denk erom, in je eigen belang. . . geen kunsten!"

Pinga Mauk had geen haast. Hij liep langzaam, met grote passen. Paw Min deed zijn best hem bij te blijven. Ze gingen naar buiten en staken het grote plein tussen de huizen over. Daar, in de schaduw van een veranda, die met een soort blauwe regen overgroeid was, hurkte een groep vrouwen bijeen. Zij hadden zich in witte en grauwe doeken gehuld ten teken dat zij rouwden. Hun huilerige klaagliederen galmden over de plaats tussen de huizen. In een hoek, afgezonderd van de vrouwen, zat een man op een oort blaasinstrument met drie pijpen te blazen; hij bracht scherpe fluittonen voort, die het gezang van de vrouwen nog akeliger deden klinken dan het al was.

De vrouwen betreurden hun mannen, die bij de opstand tegen Pinga Mauk gevallen waren, en de mannen, die door Pinga Mauk ter dood waren gebracht.

De bende was vrijwel geheel uitgeroeid. Alleen de aanstokers Chan-Kim en Gopal waren nog vrij. Niemand had hen gezien. Zij waren erin geslaagd te ontkomen.

Een eind verderop zat Dwa Chone de tovenares. De aanvoerder van de dacoits had de vrouw in een bamboe kooi gesloten van het soort, waarin men gevangen tijgers placht op te sluiten.

Pinga Mauk lette niet op haar, ook niet toen de vrouw hem luidkeels gillend uitschold. Hij stapte met Paw Min rustig verder tot aan het huis midden op de plaats: zijn woning.

„Kom binnen," zei Pinga Mauk.

Paw Min volgde, één en al nieuwsgierigheid. In alle stilte hoopte hij zijn vader te ontmoeten. Het was tamelijk duister in het vertrek, want om de hitte buiten te houden had Pinga Mauk alle vensters goed gesloten. Het enige licht, dat binnenviel, kwam door enige smalle spleten, die in de luiken waren aangebracht. Langzamerhand begonnen Paws ogen aan dit schemerduister te wennen en toen zag hij een weelde om zich heen, zoals hij hier in deze doodgewone boerenwoning — want dat was het huis van Pinga Mauk — niet verwacht had. Het was het hol van

een echte rover, als een pakhuis volgepropt met kostbaarheden: tapijten en sieraden, beelden van ivoor en andere beelden van speksteen met echt goud bedekt. Op een grote gouden schaal fonkelde het duistere rood van een handvol robijnen.

„Ga zitten," zei Pinga Mauk rustig en er vloog een glimlach over zijn gezicht, toen hij de verbaasde ogen van de jongen zag.

Pinga Mauk schoof met de voet een ebbehouten, met ivoor ingelegd bankje naar Paw Min toe. Paw was nog niet van zijn verbazing bekomen. Hij was bij zijn vader thuis — een van de rijkste mannen ter wereld — heel wat weelde gewend, maar zó veel schatten, zó dicht opeen gepakt, had hij nooit eerder gezien. Het huis van Pinga Mauk leek wel een reusachtige, overladen winkel.

„Luister," zei de dacoit, „ik heb je iets te zeggen en ik zal er niet veel woorden aan besteden. Je hebt het leven van je vader in eigen hand. Jij zult mij de bloedrobijn van Taj Mahal bezorgen."

„*Ik?*"

De mond van Paw Min zakte van verbazing open en zijn ogen vroegen: „Hoe kán ik dat?"

„Ik zal je zeggen, wat je te doen hebt. De bloedrobijn van Taj Mahal is de grootste en edelste robijn die de wereld ooit gekend heeft. En in de donkere kluis van de robijnmijnen bij Mogok ligt hij te wachten. Hij wacht daar, totdat hij vervoerd zal worden naar Teheran, waar hij het eigendom wordt van een man, wiens naam ik niet zal noemen. Binnenkort zal deze man — een machtig heerser — in het huwelijk treden en het is zijn plan de robijn aan zijn bruid ten geschenke te geven."

Paw Min wist niet zeker welke man Pinga Mauk bedoelde, maar onwillekeurig moest hij denken aan de sjah van Perzië. *Hij* moest het zijn of anders een van de machtige petroleumkoningen die in de landen rondom Perzië wonen.

Opnieuw klonk de doordringende stem van Pinga Mauk.

„Begrijp je nu, Paw Min, waar ik heen wil?"

Paw schudde zijn hoofd.

„Waar is mijn vader?" vroeg hij voor de zoveelste maal. Hij wilde alles doen, maar eerst moest hij zijn vader zien en zeker weten, dat er met hem niets zou gebeuren. Zijn blik dwaalde door het vertrek in de hoop ergens een spoor van Din Mahmud te ontdekken.

„Paw Min," hernam Pinga Mauk zonder zich aan de vraag van de jongen te storen, „je zult dus naar de mijnen bij Mogok gaan en daar zul je naar sir Lewis Tancock gaan, de tweede directeur, dus de compagnon van je vader... Je moet hem uit naam van je vader verzoeken je de bloedrobijn van Taj Mahal mee te geven. Je moet ook tegen hem zeggen, dat de bloedrobijn de prijs is, die staat op het leven van je vader. Als sir Lewis weigert, zal geen levende ziel Din Mahmud Sabisthari ooit weerzien. Ook jíj niet. Begrepen?"

Het was een ogenblik doodstil.

Het laatste dreigement had diepe indruk op Paw Min gemaakt. Maar hij was er lang niet zo zeker van dat sir Lewis Tancock hem de robijn zou geven. Din Mahmud en sir Lewis hadden dikwijls ruzie. Zou iemand als sir Lewis een gelegenheid als deze niet aangrijpen om zich van zijn lastige compagnon te ontdoen?

Paw Min dacht even na, wat hij nu tegen Pinga Mauk moest zeggen.

Toen vroeg hij:

„En vader... weet hij dit?"

„Hij weet het."

„En wat zegt hij?"

„Dat je moet gaan en moet doen, wat ik zeg."

Paw Min keek ongelovig.

„Kan ik met vader zelf spreken?"

„Neen."

Weer die aarzeling. Paw Min begon te twijfelen.

„Wil je een bewijs?" vroeg Pinga Mauk.

Paw knikte. Pinga Mauk gaf hem een stuk papier.

„Hier heb je de brief."

„Mag ik hem lezen?"

„Je moet hem lezen."

Het was een opgevouwen vel postpapier met het briefhoofd van de mijnen De brief was in het Engels gesteld.

„Je hebt het gelezen?" vroeg Pinga Mauk, toen Paw Min hem aankeek.

Ongetwijfeld was hij door Din Mahmud zelf geschreven en ondertekend. Paw Min kende het schrift van zijn vader.

„Waarde vriend Tancock," stond erboven En de inhoud luidde:

„Ik ben de gevangene van de dacoits. Als losprijs eist men de robijn van Taj Mahal. Geef hem mee aan mijn zoon, die je deze brief zal brengen. Het gaat om mijn leven.'

Wees voorzichtig en laat de politie en de autoriteiten erbuiten. Niemand behoeft er iets van te weten Zodra men maatregelen neemt, zal dat mijn dood zijn. Ieder verraad zal mijn dood betekenen. De dacoits zijn machtig. Ik word door drie man bewaakt en twee van hen hebben handgranaten. Waar ik ben, kan ik niet zeggen, dus vraag er niet naar. Iedere poging mij te bevrijden zonder de robijn te overhandigen moet ik met di dood bekopen. Vraag ook Paw Min er niet naar. Maak het de jongen niet moeilijk. Hij zal zwijgen om mij te redden. Gegroet." Hier volgde de handtekening: „Din Mahmud Sabisthari."

„Je hebt het gelezen?" vroeg Pinga Mauk, toen Paw Min hem aankeek. „Geloof je mij nu?"

Paw Min moest het nu wel geloven. In stilte vroeg hij zich af of zijn vader de brief niet onder dwang had geschreven, met het pistool van Pinga Mauk in de rug.

Hij begreep echter, dat dit nu de enige manier was om zijn vader te redden.

„Als ik u de robijn breng," vroeg Paw Min, „zult u vader dan vrijlaten?"

„Daar geef ik je mijn woord op. En nog iets: zeg tegen sir Lewis dat hij er heel verstandig aan zal doen je de robijn te geven. Nú is je vader het slachtoffer... Geeft hij de robijn niet, dan zal het zijn beurt zijn. En hij weet, dat mijn machtige hand zich uitstrekt tot in Mandalay en Mogok. Overal heb ik ogen. We zijn sterk, zeg dat tegen hem. Zeg ook dat, als hij de robijn niet geeft, hij spoedig een aanval op de mijnen kan verwachten. Wij zullen alles verwoesten en er zal geen sir Lewis meer leven, evenmin als er nog een Din Mahmud Sabisthari zal bestaan. En kom nu mee, dan zal ik je geven, wat je nodig hebt om naar de grote weg van Mandalay te komen..."

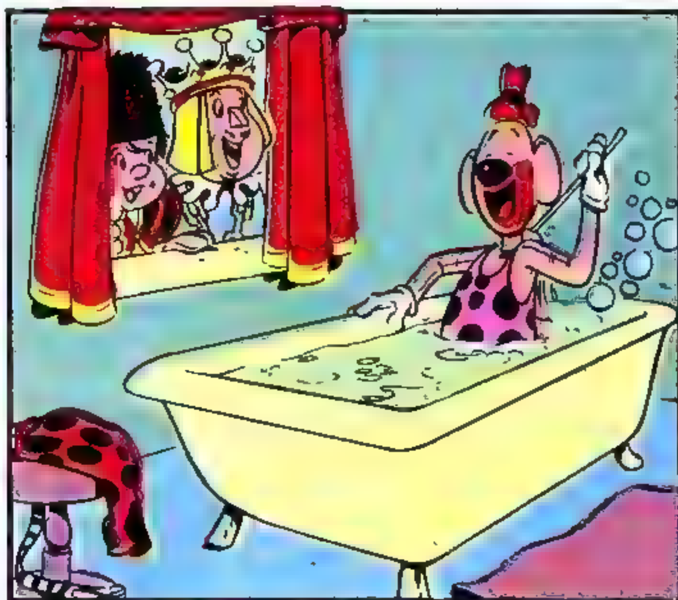
Dat was het verhaal van Paw Min en zo was hij aan zijn kris - een breed, lang mes — en aan die fraaie gekleurde lendedoek gekomen. „Want," had Pinga Mauk hem gezegd, „het zou niet goed zijn als je de aandacht zou trekken. En je moet je kunnen verdedigen, want van hier tot aan de grote weg naar Mandalay is het twintig mijl. Twintig mijl door het oerwoud en je weet dus wat dat betekent."

WORDT VERVOLGD

SPELEND

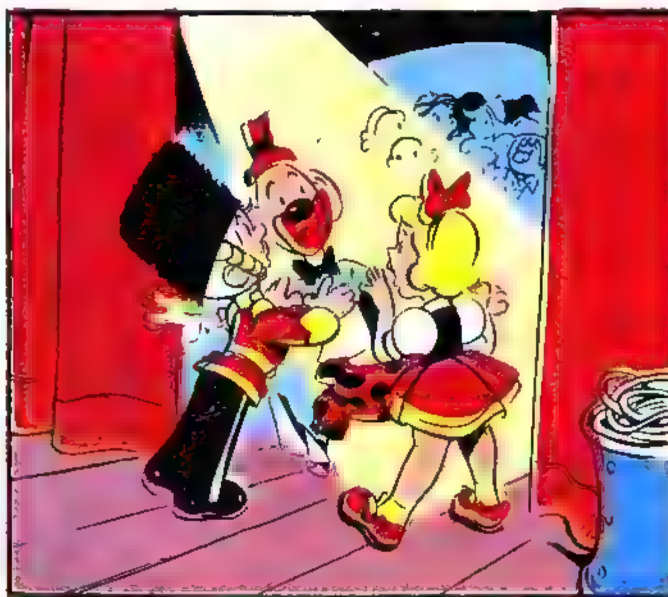
De koning van Speelgoedland liep eens met Tommie de speelgoedsoldaat te wandelen, toen ze iemand hoorden zingen. ,,Wat een prachtige stem," zei de koning verrast. ,,De eigenaar van die gouden stem moet een concert op het paleis komen geven vanavond."

,,Het is Kwink de clown," zei Tommie. Tommie en de koning waren zo verbaasd dat ze niet eens merkten dat Kwink, die vreemde snuiter, in het bad zat met zijn badpak aan. ,,Ik wil graag dat je vanavond bij me in het paleis komt," zei de koning.

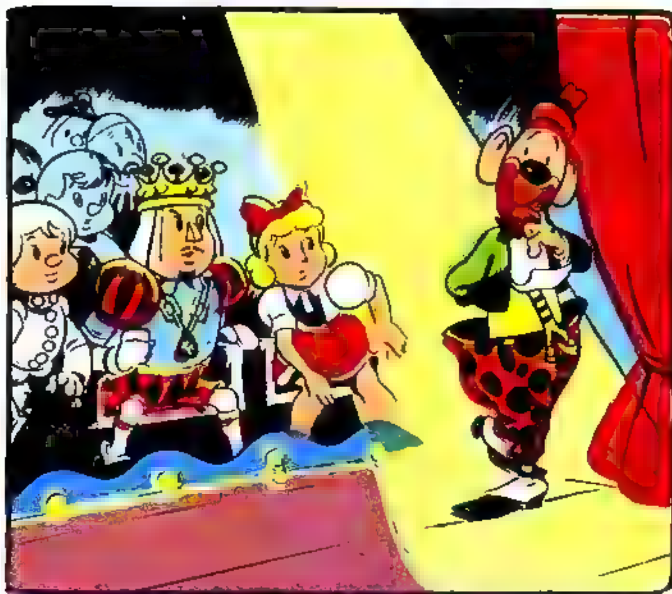
Kwink was zeer vereerd en trok zijn mooiste kleren meteen aan, zodat hij niet te laat kon komen. Toen hij aan het paleis kwam, stonden Tommie en Dollie Dimpel al op hem te wachten. ,,Goedenavond," zei Kwink beleefd. ,,Waar is mijn zitplaats?"

,,Zitplaats? Je moet zingen," zei Tommie verbaasd, ,,net als vanmorgen." Tommie en Dollie brachten Kwink naar het toneel en lieten het gordijn ophalen, maar toen Kwink al die mensen zag zitten wachten op het concert wilde hij meteen hard weglopen.

SPEELGOED

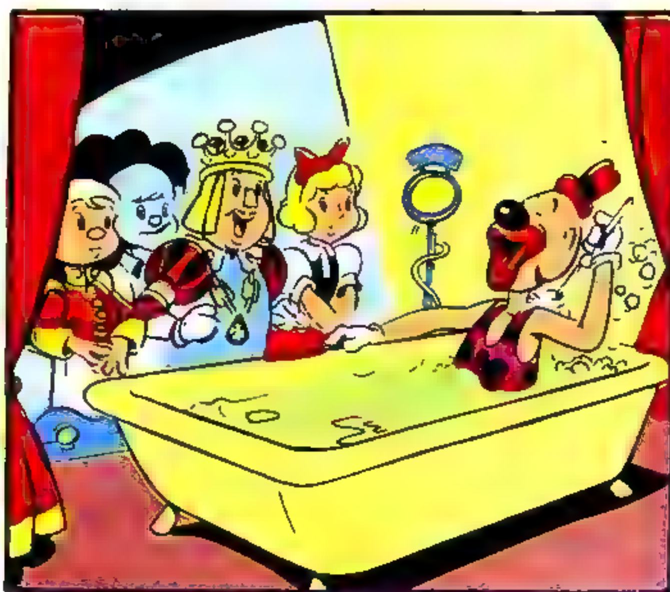
„Hier kan ik niet zingen," zei Kwink, „heus niet." En hij zong niet, terwijl het publiek maar zat te wachten. De clown draaide de zaal zijn rug toe en sabbelde op z'n vingers. Tommie zag dat de koning vuurrood werd van kwaadheid.

Waarom zou Kwink niet zingen, peinsde Tommie. Toen sprong hij ineens van z'n stoel. „Ik geloof dat ik het weet, majesteit," zei hij. Hij verliet vlug het paleis, klom op de rug van Batty, zijn paard, en ging er in galop vandoor.

Iedereen keek Tommie verbaasd na, toen hij zo maar wegholde. Maar nog verbaasder keek iedereen, toen hij terugkwam in de concertzaal. Want Batty sleepte het bad van Kwink achter zich aan. „Ik denk dat het je wel helpen zal, Kwink," riep Tommie hem toe.

Want Kwink zong alleen als hij in bad zat, ergens anders durfde hij niet. Zo gauw het bad volgelopen was, stapte Kwink erin en begon te zingen. Iedereen vond het prachtig. En Kwink voelde zich de beste zanger van heel Speelgoedland.

Captain
JOKER

JOKER VERONDERSTELDE DAT DE VECHTPARTIJ IN HET STUK THUISHOORDE, DAT OP DAT OGENBLIK WERD OPGENOMEN. EEN VAN DE TONEELSPELERS TRACHTTE DE VECHTENDEN ECHTER TE SCHEIDEN EN VROEG HULP AAN DE ANDEREN. JOKER BEGREEP NU DAT HET ERNST WAS EN WIERP ZICH OOK TUSSEN DE VECHTERSBAZEN.

DIE BEIDEN UIT MIDDEN-AFRIKA KWAMEN.

EEN VAN HEN, TIMBOELO, RIEP TELKENS WANHOPIG: „HIJ BLINKEND OOG GESTOLEN!" DAAR HIJ NIET TOT HET PERSONEEL VAN DE STUDIO BEHOORDE EN HIJ MET VECHTEN WAS BEGONNEN, BESLOOT MEN HEM AAN DE POLITIE OVER TE LEVEREN.

IEDEREEN WAS HET DAARMEDE EENS.

JOKER VOND HET OOK DE BESTE MAATREGEL.

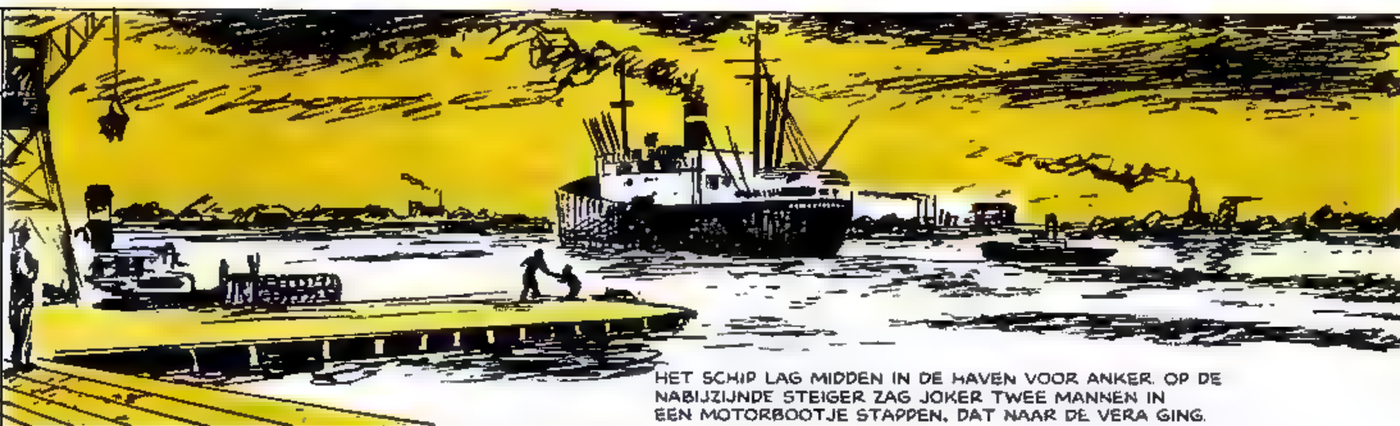

HIJ WAS NAMELIJK NIEUWSGIERIG GEWORDEN DOOR DAT „BLINKEND OOG" EN HIJ HOOPTE VAN TIMBOELO MEER TE HOREN. DIEZELFDE AVOND VROEG HIJ DAAROM IN HET HUIS VAN BEWARING EEN ONDERHOUD MET DE AFRIKAAN.

DE DIRECTEUR GAF TOESTEMMING, MAAR OP JOKERS EIGEN VERANTWOORDING. TIMBOELO WAS NAMELIJK ERG VECHTLUSTIG.

DE MAN ZAT ECHTER SLECHTS SOMBER VOOR ZICH UIT TE STAREN. „TJI PAOE," MOMPELDE HIJ. „TE LAAT." JOKER WIST ER BIJ HEM UIT TE KRIJGEN DAT BLINKEND OOG EEN GROTE DIAMANT WAS DIE PAOLO, DE ANDERE VECHTERSBAAS, VOOR ZIJN STAMHOOFD MOEST VERKOPEN IN EUROPA.

TIMBOELO WERD TER BEVEILIGING MEEGESTUURD. HIJ HAD NU ONTDEKT DAT PAOLO DE DIAMANT VOOR ZICHZELF WILDE VERKOPEN AAN IEMAND, DIE DEZELFDE AVOND MET DE VERA ZEE ZOU KIEZEN.

JOKER BESLOOT HET TE ONDERZOEKEN. HIJ REED DADELIJK NAAR DE HAVEN.

HET SCHIP LAG MIDDEN IN DE HAVEN VOOR ANKER. OP DE NABIJZIJNDE STEIGER ZAG JOKER TWEE MANNEN IN EEN MOTORBOOTJE STAPPEN, DAT NAAR DE VERA GING.

De man van staal

ALI, BLEEK VAN SCHRIK, NAM IJLINGS DE VLUCHT

OEI! IK MOET MIJN MEESTER WAARSCHUWEN

TERWIJL ARCHIE DE LAATSTE MAN VER SLOEG, KEEK KEN GOEDKEUREND TOE.

PRACHTIG GEDAAN, ARCHIE, ONGELOOFLIJK!

TED DACHT INTUSSEN DIEP NA.

MAAR FRANK HEBBEN WE NOG NIET. HIJ ZIT HIER ERGENS GEVANGEN; WAAROM WEET IK NIET, MAAR HET HEEFT VAST IETS TE MAKEN MET ONZE GEHEIME EXPEDITIE.

ZE DOORZOCHTEN ALLE VERTREKKEN ARCHIE KON ALLE GESLOTEN DEUREN FORCEREN

BENEDEN IS HIJ NIET, MISSCHIEN OP DE VOLGENDE VERDIEPING?

INTUSSEN DEELDE DE GESLUIERDE ARABIER ACHTER OP DE BINNENPLAATS VLUGGE BEVELEN UIT.

WE MOETEN FRANK WARREN NAAR EEN PLEK BRENGEN, WAAR ZIJN VRIENDEN HEM NOOIT ZULLEN VINDEN. ZO LANG IS ONS GEHEIM VEILIG.

BOVEN HOORDEN TED EN KEN OPEENS HOEFGETRAPPEL. ZE RENDEN NAAR EEN RAAM

JA, HET IS FRANK, ZE NEMEN HEM MEE.

WEER DIE GEMASKERDE ARABIER! WAT ZOU ER TOCH AAN DE HAND ZIJN?

DAT MERKEN WE LATER WEL. EERST MOETEN WE FRANK BEVRIJDEN. ALLEEN WIJ EN ARCHIE KUNNEN HEM REDDEN!

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PRINSES STOND DE HOUTVESTER DADELIJK EEN ONDERHOUD TOE

NATUURLIJK BEN IK TE SPREKEN, RUDOLF, ZODRA IK TIJD HEB.

DANK U, HOOGHEID, HET IS ZEER BELANGRIJK

PRINS ERIK STOND MET ZIJN ADJUDANT ONGEDULDIG TE WACHTEN.

HIJ HEEFT DE PRINSES GERED VAN HET WILDE ZWIJN, AL KREEG JIJ DE EER. MAAR DAT ZAL HIJ TOCH NIET VERTELLEN

EN NU DENKT HIJ ZEKER DE PRINSES TE SPREKEN, ALS ZE NET NAAR MIJ KOMT KIJKEN. IK ZAL HEM LEREN!

PRINS ERIK NOCH ZIJN ADJUDANT VERMOEDDE DAT DE HOUTVESTER HUN PLAN DOORZAG OM DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG TE BEMACHTIGEN. ERIK GING DOOR VOOR EEN HELD: HIJ ZOU EEN WILD ZWIJN VERDREVEN HEBBEN, DAT DE PRINSES IN HET BOS HAD AANGEVALLEN NIEMAND BEHALVE DE ADJUDANT WIST, DAT HET IN WERKELIJKHEID RUDOLF WAS GEWEEST.

PRINS ERIK LIEP OP DE PRINSES TOE.

IK HOOR, DAT DEZE JONGEMAN ERG DAPPER IS, HOOGHEID. WIL JE TEGEN MIJ EEN PARTIJ SCHERMEN, JONGEMAN?

MAAR, ERIK, DAT 'S TOCH GEEN MANIER OM IEMAND

ER GINGEN VELE GEDACHTEN DOOR DE HOOFDEN VAN ALLE VIER.

RUDOLF WAS VAN PLAN DE PRINSES TE WAARSCHUWEN TEGEN PRINS ERIK. HET WAS GEWAAGD, AL KENDE DE HOUTVESTER ANITA AL JAREN. MAAR HIJ MOEST DE PRINSES, WIER GELUK OP HET SPEL STOND, WAARSCHUWEN.

NADAT ANITA TOESTEMMEND HAD GEKNIKT, NAM RUDOLF DE DEGEN TER HAND EN WACHTTE KALM.
KLAAR?

DE DEGENS KLETTERDEN EERST WAS PRINS ERIK DE AANVALLER, MAAR TOEN WERDEN DE ROLLEN OMGEDRAAID. .
DIE HOUTVESTER WEET WEL IETS VAN SCHERMEN, DE PRINS WIJKT AL TERUG

ANITA GAF EEN KREET VAN SCHRIK, TOEN DE DEGEN VAN RUDOLF DE PRINS TEGEN DE SCHOUDER RAAKTE
GERAAKT, ERIK!

WOEDEND LIET PRINS ERIK ZICH VALLEN
WAT VERVELEND!
ALS IK NIET MIJN EN-KEL VERZWIKT HAD, HAD JE ME NOOIT GERAAKT

DE ADJUDANT WENDDE ZICH TOT DE PRINSES
DE PRINS ZOU GRAAG VERDER SCHERMEN, MAAR ZIJN VER-STUIKTE ENKEL BELET HET HEM.
IK BEGRIJP HET VOLKOMEN
HIJ HOUDT ZICH MAAR ZO OM ZIJN NEDERLAAG TE VERBERGEN.

TERWIJL DE PRINS WEGSTROMPELDE, HERINNERDE DE PRINSES ZICH HET VERZOEK VAN DE HOUTVESTER.
WAAROVER WILDE JE ME ZO DRINGEND SPREKEN?
WAT MOEILIJK OM TE VERTELLEN, DAT DE PLANNEN VAN ERIK GEVAARLIJK ZIJN VOOR HAAR-ZELF EN VOOR SYLVANBERG. TOCH MOET IK HET ZEGGEN.

De spookklok

Schönbrau is een verrukkelijk dorpje, helemaal ingesloten tussen de bergen," vertelde Ricky het reisgezelschap, terwijl de lichtblauwe vakantiebus vrolijk voortsnorde over de Oostenrijkse weg. „De mensen hebben hier nog allerlei eeuwenoude gebruiken en ze zijn beroemd om hun gastvrijheid."

Ze reden door Oostenrijks Tirol; reisleidster Ricky had bekendgemaakt, dat ze de avond en de nacht in Schönbrau zouden doorbrengen, waar ze getuigen konden zijn van een gezellig dorpsfeest.

„Ieder jaar in juni brengen de boeren hun koeien naar de prachtig groene bergweiden, omdat ze het gras in het dal dan nodig hebben voor de hooioogst," vervolgde Ricky en de reizigers luisterden vol belangstelling. „Aan het eind van de zomer halen ze de beesten terug naar het dal, waar ze dan verder de hele winter blijven. De veilige terugkeer van de koeien wordt ieder jaar gevierd met een geweldig feest in de dorpsherberg, waarbij gezongen en gedanst wordt dat het een lust is! De mensen uit Schönbrau zijn geboren volksdansers en ze kunnen prachtig jodelen."

„Jodelen!" zei Wally Flinten. „Daar ben ik ook heel goed in, al zeg ik het zelf."

Wally was een van de jongste leden van het gezelschap en hij zat altijd vol met grapjes. Hij sperde zijn mond wagenwijd open en stootte een gebrul uit, dat door de andere reizigers met een storm van protesten werd ontvangen.

„Noem je dat jodelen?" zei meneer Brindel achter in de bus grinnikend. „Het lijkt meer op het gejank van een kat."

Iedereen lachte en Wally verzuchtte met een verongelijkt gezicht, dat niemand het toch maar zo kon en dat ze natuurlijk jaloers op hem waren. De bus reed door een bocht van de weg en ze zagen plotseling een groepje leuke houten huisjes rond een slank kerktorentje voor zich liggen.

„Dat is Schönbrau," zei Ricky en ze waren het er allemaal over eens, dat Ricky helemaal niet had overdreven toen ze zei, dat het een verrukkelijk dorpje was.

„Het lijkt wel een plaatsje uit een sprookje," zei een dromerig meisje. Schönbrau zag er inderdaad bijzonder lieflijk en gezellig uit, zoals het daar in de gouden zonnestralen tussen de bergen lag.

Bob, de chauffeur, minderde vaart en bracht de bus tot stilstand voor een knus hotelletje, waar ze de nacht zouden doorbrengen. Meneer Jarosch, de blozende, dikke eigenaar, stond met zijn vrouw in de deuropening om zijn gasten te verwelkomen. Een groepje kinderen keek verlegen lachend toe, terwijl het gezelschap uit de bus stapte

„Welkom, juffrouw Ricky,' zei de herbergier; en hij stapte met uitgestoken hand op de jonge reisleidster af. „We hebben overal voor gezorgd om het uw gezelschap zo prettig mogelijk te maken."

„Ja, u moet nu eerst wat eten," zei zijn vrouw gastvrij. „U zult wel honger gekregen hebben van die lange reis. In de berglucht heeft iemand altijd twee keer zoveel eetlust als ergens anders."

Ze ging haar gasten voor naar een langwerpig, koel vertrek, waarin de tafels al gedekt stonden.

Iedereen zocht een plaatsje en de herbergierster begon met haar twee dochters soep op te scheppen

„En wordt het een gezellig feest vanavond?" vroeg Ricky de hoteleigenaar. Het gezicht van de glimlachende man betrok.

„Het spijt me echt voor u, juffrouw Ricky," zei hij somber, „maar er zal dit jaar niet gezongen en gedanst worden zoals andere jaren."

„Wat vertelt u me nou?" riep Ricky teleurgesteld uit. Ze wist, dat het hele gezelschap zich op het feest verheugd had en nu ging het niet door! „Maar. . . waarom niet?" vroeg ze.

„Het komt door de spookklok," antwoordde de herbergier ernstig. „We hebben hem de hele dag horen luiden. Voor het eerst in vele jaren! En als de spookklok luidt, komt er onheil. Dat weten de mensen van Schönbrau maar al te goed en daarom zijn ze helemaal niet in de stemming om vanavond feest te vieren en te dansen."

Ricky keek de herbergier stomverbaasd aan. Een spookklok? Wat kon hij daarmee bedoelen?

„Ik. . . ik begrijp u niet," zei ze.

„Ik zal het u uitleggen," antwoordde de man. „U moet weten dat er hier vele jaren geleden iets vreselijks is gebeurd. Er leefde toen in Schönbrau een oude boer, die Hans Hauptmann heette en die bekend stond om zijn schraperigheid. Zo liet hij zijn koeien altijd veel langer op de

bergweiden grazen dan de andere boeren, omdat hij dan wat meer hooi bij elkaar kon krijgen op zijn graslandje in het dal. Als iedereen zijn vee al lang had teruggehaald naar het dal, stonden zijn beesten nog boven in de bergen. Maar dat ene jaar had hij te lang gewacht en toen hij zijn koeien eindelijk ging halen, werd hij overvallen door een lawine en kwam met al zijn vee om het leven."

De herbergier zweeg een ogenblik en vervolgde toen: „Sindsdien gaat het verhaal, dat de geest van de oude Hans af en toe door de bergen dwaalt, op zoek naar zijn verloren koeien. Hij draagt dan een oude, bronzen koebel bij zich, die men hier in het dal kan horen luiden. „De spookklok" noemen we de bel en zodra hij te horen is, zal niemand van Schönbrau het wagen de bergen in te gaan, omdat er dan onheil dreigt."

Ricky was onder de indruk van het griezelige verhaal, hoewel ze er natuurlijk niets van geloofde. Maar omdat ze wist hoe bijgelovig sommigen waren, zei ze dat maar liever niet.

„Het gezelschap zal vreselijk teleurgesteld zijn," vertelde ze de herbergier. „We zijn speciaal voor het feest naar Schönbrau gekomen, we hadden ons allemaal erg verheugd op de dansen en op het jodelen."

Met lood in de schoenen ging ze naar het gezelschap terug om hen van het slechte nieuws op de hoogte te brengen.

„Wat jammer is dat nou!" riep Wally Flinten spijtig uit en iedereen was het volkomen met hem eens.

Het dromerige meisje zei: „Ik had er vanmiddag al een voorgevoel van, dat er iets geheimzinnigs aan de hand moest zijn met dit dorpje."

„U gelooft dat verhaal van die spookklok toch zeker niet, juffrouw Ricky?" riep Wally uit. Maar voordat Ricky kon antwoorden, werd de deur van de gelagkamer opengesmeten en kwam er een oude boer de herberg binnen.

„De spookklok!" schreeuwde hij opgewonden. „Hij luidt weer!"

De dikke hotelier uitte een verschrikte kreet en rende naar buiten. Ricky en de meeste leden van haar gezelschap volgden hem op de voet. Zij hoorden inderdaad heel ver weg het vage geluid van een bel.

„Dat is oude Hans," mompelde meneer Jarosch en zijn gebruinde gezicht werd bleek.

„Zo duidelijk heb ik hem nog nooit gehoord," zei de oude boer, terwijl hij angstig in de richting van de hoge berg staarde.

„Dat betekent onheil, Josef," sprak de herbergier en de oude boer knikte somber.

„Zou het geen koebel kunnen zijn, meneer Jarosch?" vroeg Ricky de hoteleigenaar; ze wist dat iedere kudde koeien voorafgegaan werd door een zogenaamde „leider" met een bel om de nek.

Maar meneer Jarosch schudde zijn hoofd.

„Nee, juffrouw," antwoordde hij op besliste toon. „Al het vee is al teruggehaald naar het dal, er is niet één koe meer in de bergen. Bovendien zou het geluid van een koebel nooit zo ver te horen zijn. Nee. . . het moet oude Hans wel zijn met zijn spookklok."

Ze bleven nog even wachten, maar toen het klingelende geluid verder uitbleef, gingen ze weer naar binnen om de onderbroken maaltijd voort te zetten.

Maar de herbergier en zijn vrouw liepen niet meer vrolijk glimlachend rond en hun twee dochters waren zo zenuwachtig geworden, dat ze een paar keer bijna een schaal groente uit hun handen lieten vallen.

„Asjemenou! Ze geloven werkelijk in het bestaan van die spookklok," zei Wally Flinten en zelfs zijn anders zo opgewekte stem klonk nu een beetje bedrukt. „Juffrouw Ricky, u gelooft er toch niet in, is het wel?"

Ricky schudde haar hoofd.

„Natuurlijk niet," antwoordde ze. „Maar het blijft toch vreemd."

„Zouden we die mensen niet op de een of andere manier kunnen bewijzen, dat wat ze daar in de bergen horen, helemaal geen spookklok is?" stelde een heer uit het gezelschap voor.

„Dat lijkt me wel," zei Ricky onmiddellijk. „Luister. Wij kunnen met een groepje de bergen ingaan om met eigen ogen na te gaan wie of wat de oorzaak is van dat klingelende geluid. Wij weten natuurlijk allemaal, dat het onmogelijk een spookklok kan zijn, en als we daar de dorpelingen van kunnen overtuigen, zullen ze hun feest waarschijnlijk wel laten doorgaan vanavond."

„Een prachtidee!" riep Wally uit. „Dat wordt nog eens een avontuur! Laten we meteen gaan!"

Verschillende jongelui stonden op om maar dadelijk te vertrekken.

„Maar zou u nu wel meegaan, juffrouw Ricky?" zei meneer Brindel. „Ik bedoel

„En wordt het een gezellig feest vanavond?" vroeg Ricky de hoteleigenaar. Het gezicht van de glimlachende man betrok.

Enkele meters onder hen zagen ze een kleine jongen op een vooruitstekend rotsplateau liggen.

zou u niet beter bij de achterblijvende reizigers kunnen blijven?"

Ricky schudde haar hoofd.

„Nee hoor," zei ze. „De meesten gaan hun koffers uitpakken en daar hebben ze mij toch niet bij nodig."

Maar toen ze meneer Jarosch vertelden wat ze van plan waren, deed hij zijn uiterste best om ze tegen te houden.

„Doet u het toch niet!" riep hij bijna smekend uit. „Het is gevaarlijk om de bergen in te gaan als de spookklok geluid heeft."

„Maakt u zich over ons geen zorgen, meneer Jarosch," stelde Ricky hem gerust. „Ons overkomt niets! We gaan niet hoger dan de bergweiden en we zullen er wel voor zorgen, dat we vóór de avond terug zijn."

De herbergier schudde zijn hoofd, maar omdat hij wel inzag, dat het groepje jongelui toch niet naar hem luisterde, gaf hij hun stevige bergstokken mee.

Hij bleef hen in de deuropening van zijn hotel nakijken, toen ze in de richting van de berg verdwenen.

Ricky en de jongelui die met haar meegegaan waren, klommen recht omhoog naar een klein hutje, dat ze een heel eind boven hen zagen staan.

„De boeren noemen dat een Sennenhütte," legde ze uit. „Gedurende de zomermaanden slapen daar de vrouwen en kinderen die de koeien verzorgen. We klimmen niet hoger dan de hut en als we het geheim van de spookklok dan nog niet opgelost hebben, gaan we terug. Anders worden we misschien door de duisternis overvallen."

Ze deden er heel wat langer over dan ze verwacht hadden en de meesten waren flink buiten adem toen ze de berghut tot op enkele meters genaderd waren. En toen gebeurde er plotseling iets, dat in de bergen heel gewoon is; binnen enkele seconden kwam er een dichte mistbank aanschuiven en voordat ze er erg in hadden, konden ze geen hand voor ogen meer zien en leek de berghut spoorloos verdwenen.

„Zullen we teruggaan?" stelde Wally voor.

„Nee, we proberen de hut te bereiken," antwoordde Ricky zo opgewekt mogelijk. „Dan kunnen we daar een beetje uitrusten. Misschien trekt de mist gauw weg."

„Zou het dan toch gevaarlijk zijn om de bergen in te gaan als de spookklok geluid heeft?" zei een van de meisjes. Ze lachte erbij en probeerde haar stem luchtig te laten klinken, maar het lukte niet erg.

„Het is net of de berg zijn adem inhoudt en naar iets luistert," verzuchtte het droomstertje van het gezelschap.

En toen hoorden ze allemaal heel duidelijk en heel dichtbij: Kling! Kling! Kling! — het geluid van een bel, dat in de verte door de bergen werd weerkaatst.

„De... de spookklok!" fluisterde iemand angstig.

„Het komt daarvandaan!" zei Wally naar links wijzend en ze begaven zich voorzichtig in de aangeduide richting.

Kling! Kling! Kling! Kling! hoorden ze de bel weer.

De meisjes uit het gezelschap huiverden.

Heel langzaam en voorzichtig gingen ze vooruit, terwijl ze dicht bij elkaar bleven. Maar plotseling gaf Ricky een schreeuw. „Kijk uit!" riep ze verschrikt. „Het is hier vreselijk steil!" Ze pakte een van de meisjes bij de arm en trok haar nog maar net op tijd voor een plotseling opdoemende diepte weg. Eén ogenblik bleven ze allemaal als aan de grond genageld staan en keken met ingehouden adem over de rand. Toen hoorden ze de bel voor de derde maal — heel dichtbij nu. Het geluid werd gevolgd door hulpgeroep van een jongensstem.

Een windzuchtje streek langs de bergwand en leek het dichte mistgordijn open te scheuren. Op hetzelfde moment was het vreemde mysterie van de spookklok opgelost! Enkele meters onder hen zagen ze een kleine jongen op een vooruitstekend rotsplateau liggen. Naast hem stond een grote, bronzen bel en toen de jongen het groepje jongelui zag, begon hij zwakjes te wuiven. „Help!" riep hij.

„Ben je gewond?" schreeuwde Ricky.

De knaap knikte. „Mijn enkel, juffrouw!" antwoordde hij. „Ik denk, dat hij gebroken is!"

„We moeten hem naar boven halen," zei Ricky. „En daar hebben we een touw voor nodig. Er zal wel een stuk in de berghut liggen." Ze riep naar de gewonde jongen: „Even moed houden nog! We komen je halen!"

De angst van de afgelopen uren stond op zijn gezicht te lezen. Ricky voelde een golf van medelijden door haar heen gaan. Het arme kind was nog maar tien of elf jaar...

„Zouden jullie een stuk touw kunnen gaan halen in de hut?" vroeg ze aan Wally en zijn vriend. „De deur is open, want de boeren sluiten de hutten nooit af. Ik ga naar de jongen toe. Hij is bang..."

„Laat mij naar hem toe gaan," stelde

Wally voor, maar Ricky schudde haar hoofd

„Nee," zei ze. „Ik weet iets van eerste hulp bij ongelukken en misschien kan ik iets aan zijn enkel doen."

De twee jongens klommen naar de hoger gelegen hut, terwijl Ricky zich voetje voor voetje langs de steile berghelling naar de jongen liet zakken. Het laatste stukje was het gevaarlijkst Op handen en voeten kroop ze naar het smalle rotsuitsteeksel. De knaap glimlachte met een van pijn vertrokken gezicht, toen ze bij hem was

„Mijn naam is Ricky," zei ze opgewekt. „En hoe heet jij?" Ze wilde zijn gedachten een beetje van zijn pijn afleiden

„Fritz Weiss," antwoordde de jongen. „Ik woon in Wendelstein, aan de andere kant van de berg"

Ricky vroeg hem hoe hij midden in de bergen terecht was gekomen; hij vertelde dat hij naar zijn oom, meneer Jarosch, op weg was en uitgegleden was

„Ik was vlak bij de hut, maar ik zag er niemand Daarom pakte ik er de grote koebel uit, die er altijd bewaard wordt Ik hoopte dat ik er de mensen in het dal mee kon waarschuwen. Maar niemand hoorde me en ze zagen me ook niet, omdat er een dichte mist hing in de bergen."

Zijn lippen beefden.

Ricky sloeg een arm om zijn smalle schouders. „Nu hoef je in ieder geval nergens meer bang voor te zijn, Fritz," zei ze. „Alles komt weer goed." Haar blik ging naar de grote koebel, die naast hem stond. „Wat een prachtding, hè?" zei ze om zijn gedachten wat af te leiden

Hij knikte. „Hij wordt alleen maar bij bijzondere gelegenheden gebruikt, omdat hij veel groter is dan de gewone koebellen Daarom dacht ik, dat ze het geluid beneden in het dal misschien toch konden horen"

„O," zei Ricky. „Maar hoe ben je ermee hier gekomen? Je was toch eerst in de hut?"

Hij knikte weer.

„Toen ik verschillende keren gebeld had en er maar steeds niemand kwam, ben ik een stukje naar beneden gegaan. Maar ik gleed weer uit en ik kon niet meer terugklimmen naar boven."

„Je bent een flinke jongen," zei Ricky „En nu is alle narigheid gelukkig bijna achter de rug. We brengen je met zijn allen naar het hotel van je oom, maar ik zal eerst nog even naar je enkel kijken. Doet het erg pijn?"

„Nee," antwoordde hij „Nu niet meer zo erg."

Ricky trok voorzichtig zijn schoen uit; zij zag, dat de enkel flink gezwollen was, maar niet gebroken.

„Het is alleen een behoorlijke verstuiking Fritz," zei ze. „Zo gauw we in het dorp zijn, zal ik er een nat verband om doen en dan is je enkel met een paar dagen wel weer in orde."

Op dat moment riep Wally van boven. „Juffrouw Ricky! We hebben een stevig stuk touw gevonden!"

„Laat maar zakken!" riep Ricky terug en ze ving het uiteinde van het touw met een handige beweging op. Ze bevestigde het onder de armen van de jongen; zo kon ze Fritz met behulp van de jongelui boven naar een veiliger plekje brengen.

De rest ging al heel gemakkelijk Wally en zijn vriend ondersteunden de gewonde knaap ieder aan een kant en hielpen hem bij de afdaling. Zo kwam het groepje even voor het vallen van de duisternis in Schönbrau aan

Meneer Jarosch kon bijna geen woorden genoeg vinden om de jongelui te bedanken en iedereen in Schönbrau was opgelucht toen bekend werd, dat de geluiden in de bergen niet afkomstig waren van een spookklok

„We moeten het vieren!" zei de herbergier glunderend. En alle inwoners uit het dorpje verzamelden zich die avond in de gelagkamer van het hotelletje om te jodelen en te dansen, nu alles zo gelukkig was afgelopen

Het werd de mooiste avond van de hele vakantietocht, vonden ze allemaal.

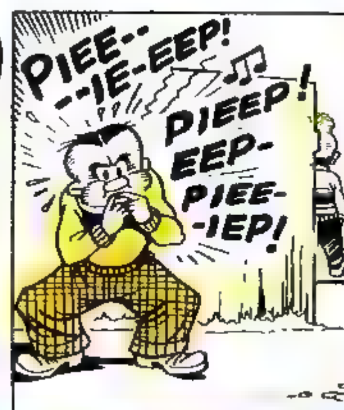
WIM WIJS

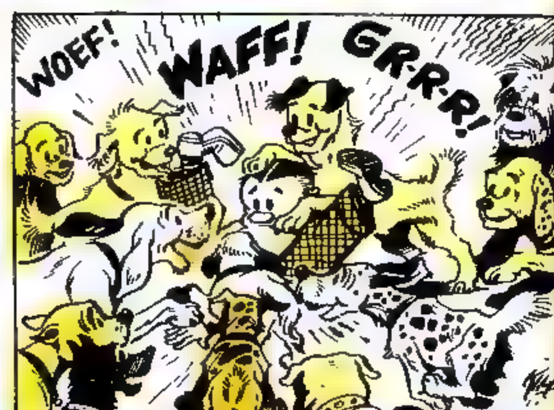

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

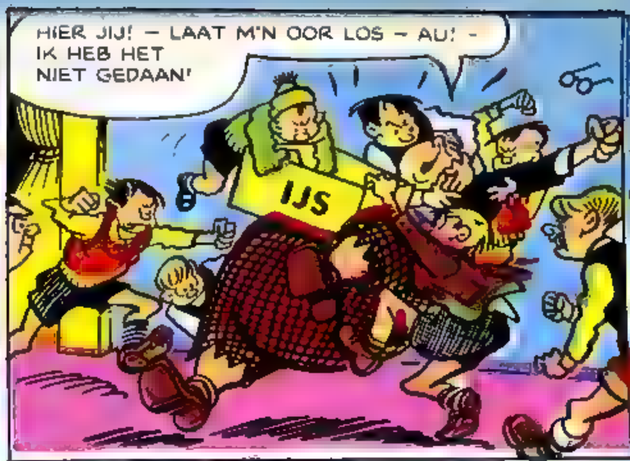

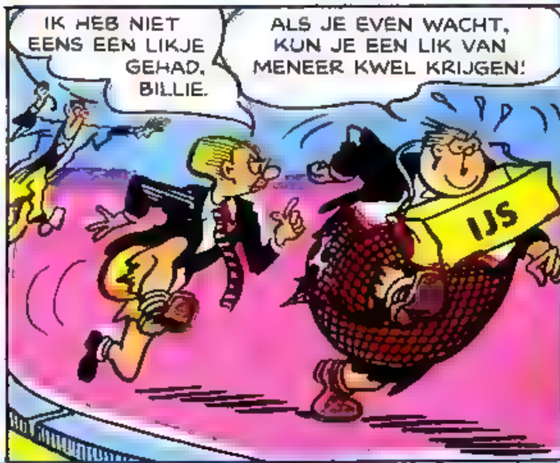

PECH VAN MISDADIGERS

Een beruchte Londense juwelendief had onlangs kans gezien in een afgelegen landhuis de brandkast te plunderen. Hij had kilometers ver met zijn buit gelopen en toen hij zeker was dat men zijn spoor geheel bijster zou zijn, nam hij de trein naar Londen. Hij stapte bij Waterloostation uit en voelde zich absoluut veilig. De buit zou hij spoedig van de hand doen en niemand zou Joe, zoals hij heette, iets kunnen bewijzen. De opbrengst van de kostbaarheden zou niet gering zijn.

Buiten Waterloostation vervolgde hij zijn weg tussen enkele Londenaars die naar de bus liepen. Plotseling werd hij door een haastige voorbijganger tegen een van de wachtende dames geduwd. Een ogenblik later riep de dame met luide stem: „Mijn portemonnee is weg! Zakkenrollers!"

Zij keek onmiddellijk Joe aan, omdat hij tegen haar aan gevallen was.. Hij hield zich doodkalm. Hij vertrok geen spier van zijn gezicht. Hij had dan ook geen reden om zich zenuwachtig te maken. Hij ging immers, wat het rollen van de portemonnee betreft, vrij uit. Een man met duizenden aan diamanten bij zich steelt geen portemonnee!...

Maar Joe werd toch wat angstiger, toen een van de Londense politieagenten in het geval werd gemengd. Ofschoon hij zijn onschuld hardnekkig volhield, moest hij mee naar het bureau om gefouilleerd te worden, want de dame verzekerde nadrukkelijk, dat deze man en niemand anders de dader kon zijn.

Op het moment dat de politieman enkele aantekeningen maakte, zag Joe de kans schoon om weg te rennen. Maar een slagersjongen, die het zaakje niet vertrouwde, wierp hem zijn fiets voor de voeten, zodat Joe struikelde en weer gepakt kon worden. In het bureau werd hij aan een grondig onderzoek onderworpen, waarbij de juwelen te voorschijn kwamen. Joe, die geen onbekende van de politie was, was er gloeiend bij.

Net waren de juwelen op hem gevonden, toen de bewuste dame, verlegen lachend, het bureau binnentrad en naar de inspecteur vroeg. Zij vertelde dat zij zich vergist had. Zij had haar portemonnee op een geheel andere plaats opgeborgen dan haar gewoonte was!

De fontein der wensen

De zon scheen over het oude Rome. Koetsiers hielden hun middagslaapje op de bok van hun wankele rijtuigjes en zelfs op de trappen van de marmeren paleizen lagen Italianen in zoete rust.

Alleen de vreemdelingen schenen niet moe te kunnen worden. Op de Piazza di Trevi stonden ze voor de grote fontein met een geldstukje in hun handen, spraken een wens uit en wierpen het in het water... De Romeinse jongens die ook bij de fontein stonden, keken op welke plek het geld in het water verdween, stootten elkaar aan en fluisterden opgewonden.

„Die vent is gierig Die gooit maar tien lire," zei er een. Een ander riep: „Wat een idioot! Die gooit zo maar een kapitaal weg! Vissen, jongens! Kijk, daar ligt het geld. Heb je je magneetje bij je?" Iemand van de jongens verzekerde: „Gisteren hadden we betere klanten. Ik heb wel honderd lire opgevist. Dat lukt ons vandaag niet. Pas op, een agent!"

Als eksters stoven ze plotseling alle kanten uit, op het Piazza di Trevi waren bij de „fontein der wensen" geen straatjongens meer te bekennen. Zij vonden het schitterend, dat veel bezoekers van Rome geloofden dat, als ze een geldstukje in het water wierpen, hun wensen vervuld zouden worden! De jongens waren vlugger dan de agenten, die hen bij hun kraag wilden pakken. Met lange lijnen, waaraan magneten zaten, visten zij de geldstukken uit het water..

Gianni Bassoli was een van de jongens, die op deze manier de politie te slim af waren. Hij drentelde met de handen in de zakken van zijn versleten broek door een van de nauwe steegjes. Toen hij bij een enorm groot flatgebouw aankwam, dat er grauw en armoedig uit zag, ging hij door de openstaande deur naar binnen, rende de zes afgesleten trappen op en stapte op de zesde verdieping naar binnen

Moeder was met de was bezig, terwijl zijn kleine broertjes om de tobbe heen krioelden. Hij kon zich zijn moeder bijna niet anders voorstellen dan met opgestroopte mouwen aan het wasbord, haar bleek, afgetobd gezicht nat van de zeepspatten Op de tafel bij het raam stond het houten scheepje, dat hij zelf gesneden had. Hij nam het voorzichtig op, diepte een sleuteltje uit zijn zak en stak het in een slot, dat in de bodem was aangebracht. De bodem wipte los en op zijn hand lag de schat, die hij ontfutseld had aan de Trevifontein! Tweeduizend lires, netjes opgestapeld en met een elastiekje aan elkaar gebonden. Hij zorgde, dat moeder of de broertjes niets konden zien, en haalde de nieuwe vangst uit zijn broekzak: handen vol geldstukjes, die hij vannacht in bed zorgvuldig zou tellen... In de schoenenzaak van oom Victor zou hij het kapitaaltje morgen weer gaan ruilen voor bankbiljetten en die daarna bij de andere briefjes doen. Hij zuchtte. Hij was er nog lang niet! Duizenden lires had hij nodig, had oom Victor gezegd, als hij moeder een elektrische wasmachine wilde geven! Wat zou zij grote ogen opzetten, als die nieuwe, glanzende machine gebracht zou worden...

„Gianni!" riep moeder ineens. „Wat sta je daar te dromen! Pak de wasmand en loop gauw naar de villa van mevrouw d'Este, aan de Via Borghese nummer veertien! Ik mag voortaan iedere week haar was doen."

Moeder was blij, dat ze er nóg meer werk bij kreeg! Hij liep met de grote mand naar beneden, nadat hij zijn scheepje zorgvuldig opgeborgen had. Sinds vader gestorven was, was het thuis niets gezellig meer. Moeder werkte de hele dag... Als ze eerst maar eens die wondermachine in huis had! Hij liep een paar straten om, langs de etalage van de grote winkel, waar de prachtigste wasmachines stonden te blinken.

Toen hij die avond in bed lag, kon hij de slaap niet vatten. Het was alsof hij de Trevifontein vóór zich zag, met zijn donkere water, waarin de geldstukjes lagen. Ook 's nachts bewaakten de politieagenten het plein, maar hij wist dat ze dan weleens een blokje om liepen.

Hij ging rechtop in bed zitten en keek met grote ogen in de duisternis. Als hij nú eens naar de fontein ging... Alle kans, dat er geen agent te zien was. En alle jongens lagen nu in bed. Wie weet hoeveel lires hij er nú uit kon vissen!... Gianni trok ineens de dekens van zich af en trok vlug zijn overhemd en broek aan. Zijn schoenen nam hij in zijn hand en hij sloop op zijn tenen naar de deur. Geruisloos opende hij hem, op het portaal deed hij zijn schoenen aan en toen holde hij de trappen af, naar beneden...

In de smalle stegen brandden geen lantaarns. Niemand zag de kleine jongen door de straten van de achterbuurten lopen. Nu kwam hij op de brede Corso d'Italia en moest hij de Via

Marco Minghetti oversteken. Hij keek om de hoek... en liep zowat twee politieagenten in de armen! Ze kwamen langzaam aanslenteren, maar ze waren zó druk in gesprek gewikkeld dat ze hem nog niet hadden gezien. Zijn enige kans was de vlucht in het smalle steegje tussen de juwelierszaak van signor Tozzi en de hoedenwinkel ernaast. Het was eigenlijk geen steegje, maar een spleet, want een volwassene kon er zelfs niet doorheen lopen; maar voor de magere Gianni was het een prachtige schuilplaats. Met kloppend hart bleef hij staan. Gelukkig! Ze liepen door... maar tot zijn schrik ontdekte hij, dat ze op de hoek voor de deur van de juwelierswinkel bleven staan. Hij hoorde hun stemmen en durfde niet uit zijn schuilplaats te voorschijn komen.

Plotseling hoorde hij iets boven zijn hoofd. Een raam dat uitkwam op de spleet tussen de huizen werd opengeschoven en er viel iets naast hem op de stenen. De jongen raapte het voorwerp op; het was een aktentas. Toen hij hem opende, voelde hij dat er verschillende harde voorwerpen in zaken, verpakt in een stuk molton. Gianni rolde de lap uit en staarde stom verbaasd naar de inhoud. In het vage schemerlicht schitterden diamanten, robijnen en saffieren van enkele halssnoeren en verscheidene armbanden en ringen. Hij was nog niet van zijn verbazing bekomen, toen er iets zwaars op zijn schouder neerkwam. Hij uitte een kreet van pijn. Het voorwerp was zonder twijfel een tas vol gereedschap. Op hetzelfde ogenblik gebeurde er wéér iets boven zijn hoofd. Een gemaskerde man stapte uit het raam en probeerde zich te laten zakken langs een touw, dat hij blijkbaar ergens binnen had vastgemaakt. Hij steunde met de voeten tegen het raamkozijn en hing als een bergbeklimmer aan het touw, zijn rug gedrukt tegen de muur aan de andere kant. De man keek naar beneden en zag de kleine jongen

„Leg die tas neer!" snauwde hij gedempt en dreigend. „Leg neer, zeg ik je!"

Gianni liet de juwelen weer in de tas glijden, klemde deze onder zijn arm en schoof bliksemsnel naar buiten. De man wilde zich naar beneden laten glijden, maar hij zat al gauw klem tussen de beide muren. Grommend probeerde hij zich los te wrikken, maar het lukte hem niet.

De jongen rende naar de hoek; de agenten waren er niet meer. Hij holde terug en zag, dat de man nog steeds onwrikbaar vastgeklemd zat. Gianni repte zich nu naar de fontein, waar hij eindelijk de beide politieagenten vond. Al zijn vrees was nu verdwenen. Hij gaf hun de tas en vertelde opgewonden alles. Met z'n drieën renden ze terug naar de Via Marco Minghetti, waar de agenten hun sterke zaklantaarns op de spleet richtten. Er was niemand te zien...

Wantrouwig namen zij Gianni op Ze kenden hem. Ze hadden dikwijls gezien hoe hij muntstukken uit de fontein viste, en heel wat keren hadden ze achter hem aan gerend, maar ze hadden hem nooit kunnen grijpen. „Zo, kereltje. Wou jij ons wat wijsmaken? Vertel eens, hoe kom jij aan die tas?"

Gianni herhaalde stotterend wat hij gezien had, maar een van de agenten nam hem bij zijn arm en zei: „Vertel jij dat mooie verhaal maar op het politiebureau aan de inspecteur."

„Leg die tas neer!" snauwde hij gedempt en dreigend.

„Wat deed jij daar midden in de nacht?" vroeg de inspecteur even later op het bureau

„Ik... ik wilde naar de fontein..." hakkelde Gianni, „en toen zag ik die agenten aankomen en verstopte me tussen de winkels in dat steegje, en toen viel er ineens een tas met allemaal juwelen uit het raam, en een man wilde naar beneden klimmen, maar hij kon niet verder, want hij zat klem tussen de huizen, en hij zei dat ik die tas moest laten liggen, en toen ben ik hard weggehold, en toen heb ik de tas aan de agenten gegeven..."

De inspecteur zei tegen een van de agenten: „Ga onmiddellijk naar het huis van signor Tozzi en ga kijken, wat er vannacht gebeurd is!"

De agent stond op, salueerde en verliet het politiebureau Een half uur bleef de kleine Gianni angstig op zijn stoel tegenover de strenge inspecteur zitten. Wat zouden ze thuis ongerust zijn! En tóch had hij geen spijt van zijn avontuur Als hij er niet geweest was, zou de juwelier zijn sieraden kwijt geweest zijn. De waarheid móést aan het licht komen. Eindelijk kwam de agent terug.

„Inspecteur," zei hij, hijgend van het snelle lopen, „één ding staat vast: een inbreker heeft zich vannacht via de stoffenzaak aan de Corso d'Italia toegang verschaft tot de juwelierswinkel en daar de door Gianni gebrachte juwelen uit een brandkast gehaald."

De inspecteur schudde zijn hoofd. „Ik ben ervan overtuigd, dat de kwajongen er niets mee te maken heeft... Maar ik heb hier een album met oude bekenden van de politie. Het zijn foto's van inbrekers en dieven. Kijk dat album eens in, jongeman, en wijs de inbreker aan, als je hem tenminste eruit kunt halen!"

Koortsachtig liet Gianni zijn ogen langs de afbeeldingen van al die gevaarlijke misdadigers gaan. Ineens herkende hij hem! „Dat is hem!" riep hij triomfantelijk. „Ik weet het zeker! Alstublieft!" En hij wees naar een foto van een grote man met een snor.

„Hm," zei de inspecteur. „Vincente Ferray... een vakman op het gebied van brandkasten en veiligheidssloten..."

De agent kreeg opdracht om de man per auto te halen.

„Nu is het wachten op de inbreker van vannacht... Als je tenminste geen verhaaltjes zit te vertellen en niet zó maar iemand aangewezen hebt!" De inspecteur wandelde heen en weer in zijn bureau. „Als je gelijk hebt, jongen, dan is het een goede vangst... Maar wee je gebeente, als je ons voor zit te liegen!"

Hij liet een kop koffie voor de jongen inschenken en zei toen tegen de andere agent, dat hij naar de moeder van Gianni moest gaan om te zeggen, dat haar zoon op het politiebureau zat. „Anders zit zij in ongerustheid. Vertel haar verder nog maar niets!" voegde hij eraan toe

Gianni zat in vreselijke spanning. Hij vond de inspecteur nu niet meer zo onaardig. Het was eigenlijk te begrijpen, dacht hij, dat ze hem niet vertrouwden. Ze wáren er nu eenmaal om de eigendommen van de burgers te beschermen.

Opeens rinkelde de telefoon. De inspecteur nam de hoorn op Gianni zag hoe gespannen hij luisterde naar het nieuws dat hem verteld werd. Toen trok er een glimlach over zijn gezicht. „Prachtig werk," mompelde hij. „Gefeliciteerd!" Toen legde hij de hoorn neer. Hij keek de kleine, angstige jongen aan en plotseling straalde heel zijn gezicht

„Gianni," zei hij, „je hebt ons niets op de mouw gespeld! De agent heeft de man al gearresteerd. Hij had helemaal niet op zo'n snelle achtervolging gerekend; hij werd overvallen, toen hij bezig was de buit die hij in zijn zakken had meegenomen te sorteren! Hij kon niet meer ontkennen! Hij kon de plaats van de diefstal niet door de winkel aan de Corso d'Italia verlaten, omdat daar de agenten stonden! Om toch voor het aanbreken van de dag uit de buurt te zijn heeft hij toen geprobeerd door het raam van een toilet te ontsnappen, dat was hem ook gelukt, net voordat jij met de twee agenten arriveerde!"

De inspecteur legde zijn hand op de schouder van Gianni. „Je hebt je reusachtig gedragen, Gianni!"

Gianni zuchtte heel diep. Alles was goed afgelopen. Maar toch. . . iets moest nog in orde gemaakt worden.

„Inspecteur," zei hij, een beetje rood wordend, „dat geld, dat ik weleens uit de fontein gehaald heb. . . Dat is toch bestemd voor allerlei goede doeleinden, hè, weeshuizen en zo. . ."

De inspecteur keek hem lachend aan. „Ja, de politie heeft jou ook achter de broek gezeten! Wat wou je me nou zeggen?"

„Eh. . . Ik wilde dat geld. . . Ik heb dat geld opgespaard. Het is bijna drieduizend lire, denk ik. . . Dat wilde ik maar aan u teruggeven. . . Ik had het eigenlijk aan m'n moeder willen geven, voor een wasmachine, ziet u, maar. . ."

De inspecteur gaf hem een hand. „Dat is flink van je, Gianni. Je bent 'n eerlijke kerel."

De deur vloog open, stralend stoof signor Tozzi binnen, recht op Gianni af

„Ben jij de flinke kerel die vannacht mijn huis bewaakt heeft?" zei hij. „Weet je, dat de inbreker met de kostbaarste edelstenen uit mijn hele voorraad op de loop was gegaan? Ik zou geruïneerd geweest zijn!"

Hij schudde de hand van Gianni zo stevig, dat de jongen met moeite zijn pijn kon verbergen Maar hij glimlachte trots en hij was even blij als de juwelier

„Ik vind, dat je beloond moet worden, Gianni. Ik weet dat jullie het arm hebben thuis. Ik zie je moeder iedere dag met een stapel wasgoed onder haar arm over straat gaan. Zij werkt veel te hard, Gianni. Sinds je vader dood is, hebben jullie het slecht, heb ik gehoord. Wat zou je ervan denken, als ik daar eens een einde aan maakte? Kijk, vlak tegenover de Trevifontein staat een klein restaurant. Dat is te koop en ik heb er eigenlijk al heel lang een oogje op, maar ik kende geen betrouwbare mensen, die het zouden kunnen beheren voor mij Wat zou jij ervan denken, als je moeder en jij daar eens hun schouders onder zetten? Dan komen jullie daar wonen en. . ."

Gianni vloog overeind. „Wat zegt u?" riep hij uit, terwijl hij signor Tozzi's rechterhand met beide handen vastgreep Het leek wel, alsof hij bang was dat de juwelier dadelijk in het niets zou verdwijnen en alles een droom zou blijken te zijn. Maar signor Tozzi was geen droombeeld. Alleen de wasmachine mocht een droom blijven, die was nu niet meer nodig.

G. Harmse

DE PRIJSWINNAARS

Vervolg van blz. 3

A. Mulder, Welderingslaan 45 C, Dronrijp (Fr.).
H. de Waard, v. Beverwijckstraat 14, Leeuwarden.
J. Klaren, Schapestraat 32, Leeuwarden.
R. de Jong, Kl. Dylakker 18, Bolsward (Fr.).
A. Bijker, Haringspad 2, Heerenveen.
H. Bijlsma, Schwartzenberglaan 58, Drachten.
J. Payens, Breestraat 18, Middelburg.
J. Mijnes, Mucherveldstraat 49, Kerkrade.
F. Spuesens, B 168, Westdorpe (Zld.).
E. v. Toll, Julianaweg 199, Utrecht
H. Hoogendoorn, Imminkplein 13, IJsselstein.
L. Heikens, Markt 10, Breukelen.
J. v. Lienden, Hoogelanden W.Z 92 bis, Utrecht.
B. van Es, Pieter Pijpersstraat 39, Amersfoort
I. v. d Heyden, Zandhofschestraat 29 bis, Utrecht.
K. v. Vliet, Albrecht Thaerlaan 53, Utrecht
C. Legemaat, „Landzicht" 19, N. Langbroek.
A. Schoenmaker, Lt. Kol. v. Rooyenweg, Rijkswoning Soesterberg.
J. Zweedijk, Stationsweg 40, Krabbendijke.
R. de Pagter, Kolveniersstr. 34, Vlissingen.
M. v. d. Klooster, Kapellestraat 4, Ellewoutsdijk (Zld.).
T. Jobse, Beatrixlaan 20, Goes.
G. Struve, Oude Arnhemseweg 165, Zeist.
R v. Rhenen, Oude Holleweg 24, Renswoude.
T Haalboom, Kampweg 48 bis, Doorn.
J Kodde, Prinsenstr. 29 ben., Vlissingen.
T. Michielsen, Hengstdijksestraat 2, Stoppeldijk (Zld.).
C. Vos, v. Nispenplein 18, Vlissingen.
Th. H. Houwen, Röselaersplein 15, Hoensbroek (L.).
H. Thewissen, v. Heylerhofflaan 14, Maastricht.
T. Oste, Zwateringstraat 84, Rittem.
S. Prop, Aldenhofstraat 83, Beek (L.).
V. Verhaar, Beatrixstr. 30, Axel (Zld.).
J. Verlijsdonk, Karel Doormanlaan 14, Reuver (L.).
J Klein, Jhr. Buysstraat 65, Maastricht.
E. Wimper, Heerlerbaan 85, Heerlen.
H. Dinghs, Castenraij G 1A, bij Venray (L.).
Th. Henderix, Horsterweg 199, Blerick.
Y. Beckers, Chr Sterckstr 30, Maastricht.
P. Noordegraaf, Surinamesingel 28, Vlaardingen.
A. Gijselijnck, Stoofdijk 114, Dinteloord.
G. Lanjouw, Molenwijk 47, Dalen (Dr.).
H. Zwaan, Verl. Hoogev. Vaart 27, Oosterhesselen (Dr.).
G. de Raad, Zuivelfabriek, Grolloo (gem. Rolde).
D. de Vries, Coöp.straat 17, Someren.
A. v. Dishoeck, Ambrosiusweg 7, Waalwijk.
D. Mekel, Pioenstraat 65, Groningen.
J. Post, Westernieland, Groningen.
G. Aslander, M V. straat 44, Hoogezand.
A. van Hemert, Stationsstraat 21, Maasland (Z H.).
A. Heessels, Lindenlaan D 164, Helvoirt. (N.Br.).
N. Mens, Zijde 346, Boskoop
Renee Willeman, Busken Huetstraat 48a, Rotterdam-7
J. Groenenberg, Hogelandstraat 33, Giessen (N.Br).
G. Kroezen, Dorpshuiswijk N.Z. 78, Zwartemeer.
H. Tigchelaar, Mauvelaan 37, Leidschendam.
J. en T. Zuijdwegt, Hoofdweg D 2, Rilland-Bath.
J. Pieters, Visartstraat 1, Sluiskil.
G. Weggers, D 673, Sliedrecht.
H. Eefting, Hoge Duuvel 1, Elspeet (Gld.).
G. Schonewille, Schuinesloot S 147, Slagharen (Ov.).
H. Regelink, Noorderhagen 3, Delden (Ov.).
K. Driessen, Vloeddijk 78, Kampen.
K. Dragt, C 335, Bergentheim (Ov.).
S. Timmer, Norgerstraat 139, Ide, Gem. Vries.
J. Vriendts, Fennenoordsweg 35, Deventer.
W. Veldhuis, Elferinkseweg 184, Enschede.
A. Konjer, Verlaat 130 (brug). Post Steenwijk (Ov.).
S. v. d. Wulp, Pr. Beatrixstraat 69, Genemuiden.
F. Doornweerd, Schellerweg 3, Zwolle.
T. Heikens, Markt 10, Breukelen.
L. v. Wijk, 2e Oosterparkstraat 229¹, Amsterdam.
H. Boxem, Kleine Buren 33, Warga (Fr.).
W. Kremer, E 138, Lemelerveld.
H. Lonink, Winterkamperweg 8, Markelo
J. v. Hirsel, Grote Berg 9, Eindhoven.
A. Braamker, Stormpolderdijk 54, Krimpen a/d IJsel.
J. v. d Meulen, Paasloërweg 17, Oldemarkt (Ov.).
W. Walker, Zweringweg 84, Enschede
B. Joosten, Subenhasastraat 25, Zevenaar.
J. Kuiper, Berkenstraat 10, Nieuw-Roden (Dr.).
W. Hofmeijer, Schoolstraat 21, Goor (Ov.).
R. Perret, de Rijpstraat 42, Zwolle
R. Meinardi, Noorderweg, Zandeweer.
Riet Hermann, 1e Gijsingstraat 23a., Rotterdam-7.

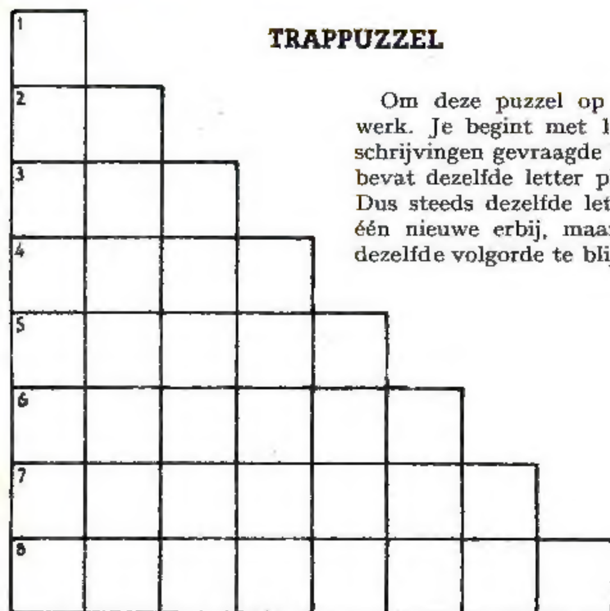
AVONTUUR IN DE NATUUR

PAS OP VOOR DE REIGER!

Tot aan zijn hielen stond de reiger in de sloot; telkens als hij zijn lange benen optrok om een stap te zetten, raakten zijn moddervoeten bijna zijn grijze buikveren. Maar dat nam de vogel niet zo nauw. Van meer belang was het om zo min mogelijk beroering te veroorzaken. De geringste trilling kon het stekeltje of de voorn waarschuwen. Na elke stap stond de reiger roerloos stil. Zijn loerende ogen onderscheidden het baarsje, dat met waaierende borstvinnen dicht boven de bodem stond. De lange reigernek strekte zich in een snelle beweging. Toen stootte de dolksnavel snel omlaag. Met een bruusk gebaar van afschuw slingerde de reiger een rotte plantewortel terug in het water. Hij bad gemist. Een plonzende klap van zijn sterke staart en zwart en ondoorzichtig wolkte de modder omhoog op zijn spoor. Een verschrikte kikvors vluchtte naar het rimpelende wateroppervlak. Maar zijn bolle lodderoog ontdekte het gevaar waarin hij zich bevond, voordat de harde snavel van de reiger hem had gegrepen.

In de stilte die volgde op deze plotselinge gebeurtenissen, beende de reiger statig voort naar rustiger water. Een schril gepiep bracht hem er tenslotte toe om aan wal te gaan. Daar stond de oude grijze vogel, hoog op de poten, de kop in de veren, te wachten. Het ritselde voortdurend om hem heen in het gras. Maar hij wist, dat, wanneer hij erheen liep, het ergens anders zou ritselen, en waarschijnlijk precies op de plek waar hij zoëven gestaan had. Daarom wachtte de reiger geduldig totdat een muis zo dichtbij zou komen, dat hij hem met één snavelhouw kon bereiken. Toch kon hij het niet laten om nóg eens te kijken naar dat bosje riet, dat nu al voor de derde maal schudde alsof er een heel leger muizen aan de stengels knaagde. Schoorvoetend schreed de reiger erheen, met gestrekte nek. Roets! Een dikke zwarte rat ging er geschrokken vandoor. Toen vergat de reiger op slag al zijn deftigheid en met wapperende vleugels zette hij de achtervolging in. De kerende en wendende rat wist de vogel op de lange poten vóór te blijven, totdat de houwende snavel zijn doel tenslotte niet meer miste.

WIE PUZZELT ER MEE?

TRAPPUZZEL

Om deze puzzel op te lossen ga je als volgt te werk. Je begint met 1 en je vult dan de in de omschrijvingen gevraagde letter in. Het volgende woord bevat dezelfde letter plus één nieuwe en zo verder. Dus steeds dezelfde letters als het vorige woord met één nieuwe erbij, maar de letters behoeven niet in dezelfde volgorde te blijven staan. Succes ermee!

1 Klinker, die de meest gebruikte letter in onze taal is
2 Voegwoord
3 Ontkenning
4 Niet een
5 Afrikaan
6 Sarren
7 Gedagzeggen
8 Bestanddeel van het middagmaal

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Spiraalpuzzel

L	E	E	U	W	A	S	L	E	*U*
									T
T	E	R	O	S	T	R	*E*		E
E							E		L
M		*I*	L	A	*N*		P		O
A		K			S		R		G
L		R		I	*K*		E		R
O		A					T		A
H		*V*	E	I	L	A	*R*		A
C									N
S	M	O	S	L	A	W	U	E	*I*

De letters op de hoeken vormen het woord LUISTERVINK.

Woordrebus

P/IN D/ A / KAAS PINDAKAAS

Kop-en-staartpuzzel

1 (B)LAAR(S)
2 (V)AREN(A)
3 (K)ROES(T)
4 (A)PART(IJ)
5 (I)VOOR(N)

Op de laatste rij letters lees je het woord SATIJN.

KOPPELWOORDEN

Bij de gewone koppelwoordraadsels moet je tussen twee verschillende woorden een ander woord zetten, dat met het voorste en met het achterste woord een ander woord vormt. Maar ditmaal is het voorste woord hetzelfde als het achterste woord; daartussen moet je dus een ander woord zoeken. Bijvoorbeeld *Druk* en *Pot*; ertussen komt *Inkt*; de nieuwe woorden worden dan *drukinkt* en *inktpot*.

RAAD	RAAD
ZUUR	ZUUR
SLAG	SLAG
STAM	STAM
LAND	LAND

WOORDEN BREIEN

Door telkens één letter in een woord te verwisselen voor een andere, maar zó, dat je steeds een goed woord krijgt, kun je een woord langzamerhand in een heel ander woord veranderen. Op deze manier: KAT - TIK - SIK - VIS. Dan is KAT dus VIS geworden.

De opgave is nu om KNOP te veranderen in BLAD. Je moet proberen om de letters b, l, a, d van blad een voor een in het oude woord (knop) te brengen; als je begint met de a, zal het wel lukken.

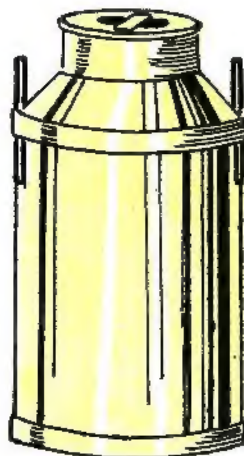
WELK WOORD HOORT ER NIET BIJ?

Hieronder staan drie rijtjes van vier woorden, die goed bij elkaar passen. Maar telkens is er een woord bij, dat er toch eigenlijk niet bij hoort. Als je bijvoorbeeld hebt: BEUK, KASTANJE, SPAR, ESDOORN, dan zijn dat allemaal bomen. Toch hoort SPAR er eigenlijk niet bij, want dat is een naaldboom en de andere zijn loofbomen. Zo is er elke keer wat en als je even nadenkt, kom je er wel achter.

1 VALK, UIL, SPERWER, AREND.
2 PARIJS, BERLIJN, LONDEN, WASHINGTON.
3 ANDIJVIE, SPINAZIE, KOMKOMMER, POSTELEIN.

MEETPUZZEL

Er was eens een melkboer, die iedere morgen naar zijn klanten ging met een grote bus melk en maar twee maten, een van drie en een van vijf liter. Toch kon hij elke huisvrouw precies zoveel liter melk geven als zij wenste. Vroeg iemand een liter, dan deed hij de drielitermaat vol en schonk die over in de vijf-litermaat. Daarna vulde hij nog eens de drie-litermaat en leegde die, voor zover mogelijk, in de vijf-litermaat; dan hield hij een liter over in de drie-litermaat. Werd er twee liter gevraagd, dan vulde hij de vijflitermaat en goot daaruit de drielitermaat vol, zodat hij twee liter overhield. Dat ging dus al heel wat gemakkelijker. Bij drie en vijf liter waren er vanzelf geen moeilijkheden, maar als hij vier liter af moest meten, werd het lastiger. Wie ziet nu kans om die vier liter melk af te meten?

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

LASSIE LIEP ROND TE SNUFFELEN, TOEN HIJ JOAN HOORDE...

KOM HIER MET DAT AANMELDINGSFORMULIER! DAN KUN JE NIET MEEDOEN AAN DE PAARDENRENNEN.

EN DAN HEB IK KANS OP DE EERSTE PRIJS.

JOAN RIEP NOG EENS, EN DAAR KWAM LASSIE AANGEREND.

BRENG NAAR HUIS, MOOI AAN MARGA GEVEN, LASSIE!

LASSIE BEGREEP NIETS VAN DE KOSTBARE ENVELOP, MAAR...

HIJ BEGREEP WEL WAT HIJ DOEN MOEST.

HIJ SPRONG OVER DE HEG EN RENDE WEG, MAAR...

DIE HOND MOETEN WE TE PAKKEN KRIJGEN MET Z'N ENVELOP.

ANDERS MAAK IK GEEN KANS OP DE WEDSTRIJD OVERMORGEN.

EEN HALF UUR DUURDE DE ACHTERVOLGING AL.

HIJ WORDT MOE, WE HEBBEN HEM ZO!

LASSIE KROOP DOOR HET STRUIKGEWAS EN TOEN...

EEN KANS!

EVEN LATER...

ZOUDEN ZIJN ACHTERVOLGERS HEM ONTDEKKEN? DAN ZOUDEN ZE HEM HET AANMELDINGSFORMULIER AFPAKKEN!

JOAN HAD DE KORTSTE WEG NAAR HUIS GENOMEN. TOEN ZE THUISKWAM, WAS ER GEEN TEKEN VAN LASSIE TE BESPEUREN. ZE VERTELDE ALLES AAN MARGA.

MAAK JE NIET ONGERUST, LASSIE IS SLIM!

MARGA'S WOORDEN WERDEN AL GAUW BEWAARHEID.

TWEE DAGEN LATER STONDEN MARGA EN LASSIE NAAR DE PAARDENRENNEN TE KIJKEN.

JOAN HEEFT GEWONNEN. DANK ZIJ JOU, LASSIE!

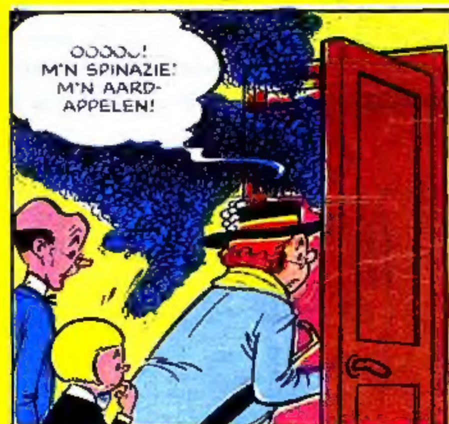

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.